வெளியீடு 1.

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

ஆசிரியர்:

தோழர் ஈ. வெ. இராமசாமி.

—:O:—

வெளியிடுவோர்:

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக்கழகம் லிமிட்டெட்

ஈரோடு.

1933.

Due Date

28.5.77

2.8.80

Why Eve became Enslaved.

By

Comrade E. V. Ramasamy

Founder of the Self-Respect Movement &

Editor: "Kudi Arasu"

PUBLISHERS;
THE RATIONAL BOOKS PUBLISHING SOCIETY LTD., ERODE.
Price] 1933. [annas 5.

உண்மை விளக்கம் பிரஸ்,
ஈரோடு.

பிரசுரிப்போர் முன்னுரை.

—:0:—

பகுத்தறிவு, நல்வாழ்க்கை, மனிதஜீவஅபிமானம் முதலியவைகளை அதிதீவிரமாய்ப் பிரசாரஞ் செய்யத் தோன்றிய நமது கழகத்தின் முதல் வெளியீடாக "பெண் ஏன் அடிமையானாள்?" என்னும் இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

உலகஜனத்தொகையின் ஒருபாதியாய், மக்களின் தோற்றத்திற்கு நிலைக்களனாய்—விளங்கும் பெண்ணுலகு, கற்பு, காதல், விபசாரம், கைம்மை முதலிய கட்டுப்பாடு என்னும் விலங்குகளால் மாட்டப்பட்டு மூடநம்பிக்கை என்னும் அந்தகார இருளில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அல்லற்பட்டுவருவது மக்களின் உலக விடுதலைக்கும் வருங்கால மக்களின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கும் தடையாயிருப்பதை யுன்னி பகுத்தறிவு சுடரொளிகாட்டி. கட்டுப்பாடு என்னும் விலங்கை யொடித்து கர்ப்பத்தடை சொத்துரிமை முதலியவைகளைப் பெற்று சுதந்திரம்பெற இந்நூல் பெண்ணுலகில் ஓர் தலைகீழ் புரட்சியை உண்டாக்க சிறந்தகருவியாகும்,

உலகவிடுதலைக்கு முதலில் பெண்கள்விடுதலை வேண்டும் என்பது நமது கருத்தாதலின் முதன்முதலில் இந்நூலை வெளியிட முன்வந்தோம்.

இந் நூலில்கண்ட அபிப்பிராயங்களே, பெண்கள் சம்மந்தமாய் இந்தியப் பகுத்தறிவுக்காரர்களாகிய சுயமரியாதைக்காரர்களின் அபிப்பிராயமாகும். ஏனெனில் இந் நூல் சுயமரியாதை இயக்க ஸ்தாபகர் தோழர். ஈ. வெ. இராமசாமி அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும்.

பெண்கள் விடுதலையின்பேரிலும், பகுத்தறிவு வளர்ச்சியின்பேரிலும் அவாக்கொண்ட தோழர்கள், பெண்ணுரிமை பேணா தர்க்கரீதியாய் எழுதப்பெற்ற இந் நூலை வாங்கிப்படிப்பதோடுமட்டுமல்லாது நாடெங்கும் பரவும்படி செய்வார்களென்று பெரிதும் நம்புகிறோம்.

ஈரோடு,
1—9—33.

பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்;

முகவுரை.

——:O:——

"பெண் ஏன் அடிமையானாள்" என்னும்இப்புத்தகத்தில் கண்ட விஷயங்களுக்கு பிரசுரிப்போரின் விருப்பப்படி முகவுரை என்று சில வரிகளாவது எழுதவேண்டியது அவசியமென்றே கருதுகிறோம். ஏனெனில் இதில்கண்ட விஷயங்கள் இதுவரை மக்களிடை இருந்து வருகின்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் ஆதாரங்களுக்கும் மனித சமூக கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம், ஆச்சாரம், மதக்கொள்கை, சாஸ்திர விதி என்பனவாகியவற்றிற்கும் பெரிதும் முரணாகவும், புரட்சித்தன்மை போன்றதலேகிழ் மாறுபாடான அபிப்பிராயங்கள் கொண்டதாகவும் சாதாரணமக்களுக்கு காணப்படுமாதலால் இப்படிப்பட்ட மக்களிடம் வெறும் நியாய உறுதியையும் பகுத்தறிவு உறுதியையும்கொண்டு ஒரு விஷயத்தை மெய்ப்பித்து புகுத்திவிடலாம் என்று எண்ணிவிட முடியாது. மேலும் ஒரு அபிப்பிராயமானது எவ்வளவு நியாயமானதானாலும் பகுத்தறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் விளங்க முடிந்த உண்மையானாலும், பழக்க வழக்கத்தைச் சொல்லியோ, சாஸ்திர ஆதாரத்தைச் சொல்லியோ, மதக்கொள்கையைச் சொல்லியோ வெகு சுலபத்தில் யாரும்—ஒரு சிறு பகுத்தறிவு ஞானமோ, நடு நிலை லட்சியமோ இல்லாது ஆக்ஷேபித்து மறுப்புக்கூறி அதற்கு பழிப்பை உண்டாக்கிவிடலாம். பாமர ஜனங்களையும், அம்மறுப்புகளையும், பழிப்புகளையும் சாதாரணமாய் ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்தும் விடலாம். ஆதவால் இதற்கு சமாதானம், அதாவது இதன் கருத்தையும் அவசியத்தையும் சொல்லி மெய்ப்பிக்கவேண்டியிருக்கிறது. எனவே

அதற்காக முகவுரை என்னும் பேரால் சிலவரிகள் எழுதி யிருக்கிறோம்.

இப்புத்தகத்தில் முதலாவது அத்தியாயமாகிய கற்பு என்னும் விஷயத்தின் முக்கிய கருத்தெல்லாம் மக்கள் ஆண், பெண் என்ற இரு சாராரில் பெண்களுக்கு மாத்திரமே அது (கற்பு) பெரிதும் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்றும், இவ்வலி யுறுத்தலே பெண்ணை அடிமையாக்குவதற்குப்பெரிதும் காரண மாய் வந்திருக்கின்றதென்றும், ஆண் பெண் இருவரும் சரிசம மானசுதந்திரத்துடன் வாழவேண்டும்என்கின்ற நிலைமைஏற்பட வேண்டுமானால் மேற்கண்ட கற்பு என்பதின் அடிப்படை யான லட்சியமும்கொள்கையும் மாற்றப்பட்டுஅதுவிஷயத்தில் ஆண் பெண்இருவருக்கும் ஒருப்போன்ற நீதிஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துவதாகும்.

இரண்டாவது அத்தியாயமான வள்ளுவரும் கற்பும் என் னும் அத்தியாயத்தின் நோக்கமென்ன வென்றால் நீதி நூற் கள் என்பவைகள் எப்படிப்பட்ட பெரியோர்களால் எழுதப் பட்டவைகளே என்றாலும் அவை அக்கால நிலையையும், தேச நிலையையும், எழுதப்பட்ட கூட்டத்தின் சௌகரியங்களையும் அனுசரித்துஎழுதப்பட்டதென்றும், மற்றும் ஒருநீதியானது எக்காலத்தும்எல்லாதேசத்திற்கும்எல்லாக்கூட்டத்தாருக்கும் சௌகரியமாயும், பொதுவாயும் இருக்கும்படி எழுத முடியாது என்றும், ஆதலால் எந்தக்கொள்கையையும், எக்காலத்தும், எல்லாதேசத்திற்கும், எல்லோருக்கும் சௌகரியமாயிருக்கு மென்றும் கருதி கண்மூடித்தனமாய் குரங்குப்பிடிவாதமாய் பின்பற்றக்கூடாது என்பதையும்வலியுறுத்தவும்எழுதப்பட்ட தாகும்.

மூன்றாவது அத்தியாயமானது. காதல் என்பது ஒரு தெய்வீக சக்தியால் ஏற்பட்டதென்றும் அது என்றும் மாற்

றப்பட முடியாததென்றும் ஆதலால் ஒரு தடவை காதல் என்பது ஏற்பட்டு விட்டால் எந்தக்காரணத்தைக் கொண்டும் பிறகு அதை மாற்றிக்கொள்ளக்கூடாதென்றும் சொல்லப் படும் நிற்பந்தக்காதலே பொய்யென்று எடுத்துக்காட்டவும், காதல் என்பது ஒரு ஆசை யென்றும், அந்த ஆசை, ஏற்பட வும் மறைந்து போகவுமான தன்மை கொண்ட தென்றும், அதுவும் ஆசைப்படுவர்கள் திருப்தியையும், நலத்தையும் பலத்தையுமே அஸ்திவாரமாய்கொண்டதே ஒழிய வேறெ தையும் பொருத்ததல்ல என்றும் எடுத்துக்காட்ட எழுதப் பட்டதாகும்.

நான்காவது அத்தியாயமாகிய கல்யாண விடுதலே என்ப தும் அதுபோலவே; அதாவது, கல்யாணம் என்பது ஆண் பெண் இவர்களுடைய வாழ்க்கை சௌகரியத்திற்கேற்பட்ட தேயொழிய அதில் எவ்வித தெய்வீகத் தன்மை என்பதும் இருக்க நியாயமில்லே என்றும், அப்படிப்பட்ட கல்யாணம் என்பது இருபாலர்களுடைய வாழ்க்கை சௌகரியத்திற்கு ஒத்துவரவில்லேயானல் ரத்து செய்து விடத்தக்கதே என்ப தையும் விளக்க எழுதப்பட்டதாகும்.

ஐந்தாவது அத்தியாயமாகிய மறுமணம் தவ றல்ல என்பது, முன் அத்தியாயத்தை அனுசரித்தும் ஒரு தரம் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் மறுபடி கல்யாணம் செய்துகொள்வது தவறு என்று சொல்வ தைக் கண்டித்தும், கல்யாணம் என்பது முன் குறிப்பிட் டதுபோல ஆண் பெண் இருவர் வாழ்க்கை சௌகரியத்திற் கும் சந்தோஷத்திற்கும் ஏற்றதேயொழிய வேறில்லே யென் றும், அது அப்படி இல்லாமல் போகுமாயின் ஒரு தடவை கல்யாணம் செய்து கொண்டோமே, இரண்டு பேரும் உயிரு

டன் இருக்கிறோமே இனிஎப்படிஇநில்யாராவதுஒருவர் மறும ணம்செய்துகொள்வதுஎன்று மயங்காமலும் இந்நிலையில் முன் மணம் செய்து கொண்ட பெண்ணின் கதியோ, அல்லது ஆணின் கதியோ என்ன ஆவது என்பதாய்க் கருதி ஒருவ ருக்கு அசௌகரியம் ஏற்படுமே என்பதற்காக ஒருவர் கஷ் டப்படுவது என்பதைக் கண்டிக்கவும், மறுமண முறை இரு வரும் கைக்கொண்டால் யாருக்கும் கஷ்டம்ஏற்படாது என்ப தை வலியுறுத்தவும், இன்னின்ன சந்தர்ப்பங்களில் மறுமணம் செய்து கொள்ளவேண்டிய நிற்பந்தம் தானாகவே ஏற்பட்டு விடுகின்றதென்பதையும் விளக்க எழுதப்பட்டதாகும்.

ஆருவது அத்தியாயமானதுவிபசாரம் என்னும்தலைப்புக் கொண்ட அத்தியாயம். விபசாரம் என்னும் குற்றம் சுமத்தப்படுவதானது பெண்ணுக்கே உரியதாயிருக்கின்றதே தவிர அது உலக வழக்கில் ஆணுக்கு சுமத்தப்படுவதில்லை என்றும், இதனால் ஆண்கள் தாராளமாய் விபசாரம் செய்ய வும் அதனால் பெண்களுக்கு கஷ்டம், நஷ்டம், வியாதி, வாழ் க்கை இன்பமின்மை முதலிய துன்பங்கள் ஏற்பட இடமா கின்றதென்றும், விபசாரம் என்பது எந்தப் பொருளிலாவது குற்றமாகுமானல் அது இருபாலருக்கும் சமமாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தவே அநேக தத்துவ, அனுபவ உண்மைகளைக்கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும்.

ஏழாவது அத்தியாயமாகிய விதவைகள்நிலைமை என்னும் தலைப்புக்கொண்ட அத்தியாயமானது. பெண்கள் விதவைத் தன்மையால் அனுபவிக்கும் கொடுமையை எடுத்துக்காட்ட வும் அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

எட்டாவது அத்தியாயமாகிய சொத்துரிமை என்னும் தலைப்புக்கொண்ட அத்தியாயமானது. பெண்களுக்கு சுதந்

திரம் ஏற்படவேண்டுமானல்-அவர்கள் ஆண்களுடைய அடிமைகள் அல்லவென்றும், ஆண்களைப்போலவே வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் சம அந்தஸ்துடையவர்கள் என்று சொல்லப்படவேண்டியவர்களானல், உலகசெல்வங்களுக்கும் போகபோக்கியங்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் உடமைஸ்தராகவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும் பெற்றோர்களுடைய சொத்துக்களுக்கு, பெண்களும் ஆண்களைப் போலவே பங்குபெற உரிமையுடையவர்கள் ஆகவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவும் எழுதப்பட்டதாகும்.

ஒன்பதாவது, பத்தாவது அத்தியாயங்களாகிய கர்ப்பத்தடை, பெண்கள் விடுதலைக்கு ஆண்மை அழியவேண்டும் என்கின்ற தலைப்புகளை முறையே கொண்ட அத்தியாயங்களானவை கர்ப்பத்தினலும், பிள்ளைகளைப் பெறுவதனலும் பெண்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் அடிமைத்தனங்களையும் எடுத்துக்காட்டவும், மற்றும் பிள்ளைகளை அதிகமாகப் பெறுவதினல் ஆண் பெண் இருவர்களுக்கும் உள்ள கஷ்டங்களையும் எடுத்துக்காட்டுவதுடன், பெண்கள் நலத்துக்கு ஆண்களால்-ஆண்கள் முயற்சியால் ஒருநாளும்நன்மை ஏற்பட்டுவிடாது என்றும், பெண்கள் தங்களை ஆண்களுக்கு அடிமையாக இருக்கவே கடவுள் படைத்தார் என்பதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்தை அடியோடு விட்டு விட்டு தாங்களும் ஆண்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்றும், எவ்விதத்திலும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்ல என்றும் கருதிக்கொண்டு தங்களுக்குத்தாங்களே பாடுபடவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே எழுதப்பட்டவையாகும்.

ஆகவே இந்த புத்தகத்தில் கண்ட மேற்படி பத்து அத்தியாயங்களும் பெண்கள் எந்தெந்தக் காரணங்களால் அடி-

மைப்படுத்தப்பட்டார்கள்—அடிமையானூர்கள் அடிமைக ளாக இருந்து வருகிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டி எந் தக் காரண காரியங்களால் அவர்கள் (பெண்கள்) அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுபட்டு சுதந்திர மக்களாக வாழமுடி யும் என்பதை எடுத்துக்காட்டவுமான கருத்தை முக்கிய மாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டவையாகும்.

அன்றியும் இப்புத்தகக் கருத்துககள் இன்றைய நிலையில் எந்த மதத்திற்கும், எந்த தேச மக்களுக்கும், எந்த சமூகத் தாருக்கும் பயன்பட்டாகவேண்டும் என்பதே நமது கருத்தாகும். ஆதலால் இப்புத்தகத்தை பெண் மக்கள் மாத்திரம் அல்லாமல், பெண்களிடம் ஜீவகாருண்யமும் சமத் துவ உணர்ச்சியும் கொண்ட எல்லா ஆண்மக்களும் வாங்கிப் படித்துப்பார்த்து திருந்த வேண்டியது அவசியம் என்றே கருதுகின்றோம்.

ஈரோடு,
1—9—33.

ஈ. வே. இராமசாமி.

பெண் ஏன் அடிமையானாள்?

—):(—

விஷய அட்டவணை.

பெண் ஏன் அடிமையானாள் ?

——:O:——

முதல் அத்தியாயம்.

———

கற்பு.

கற்பு என்கின்ற வார்த்தையை பகுபதமாக்கி பார்ப்போமானால் கல்என்பதிலிருந்து வந்ததாகவும் அதாவது படி—படிப்பு என்பதுபோல் கல்—கற்பு என்கின்றஇலக்கணம் சொல்லப்பட்டுவருகிறது. அன்றியும் "கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை!" என்கின்ற வாக்கியப்படி பார்த்தால் கற்பு என்பது சொல்தவறாமை, அதாவது நாணயம், சத்தியம் என்கின்ற கருத்துக்கள்கொண்டதாக இருக்கின்றது.

அதை பகாப்பதமாக வைத்துப்பார்த்தால் மகளிர் நிறை என்று காணப்படுகின்றது. இந்த இடத்தில் மகளிர் என்பது பெண்களையே குறிக்கும்பதமாக எப்படிசம்மந்தப்பட்டது என்பது விளங்கவில்லை. நிறை என்கின்ற சொல்லுக்கு பொருளைப்பார்த்தால் அழிவின்மை, உறுதிப்பாடு, கற்பு என்கின்ற பொருள்களே காணப்படுகின்றன. கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்மந்தப்பட்டது என்பதற்கு தக்க ஆதாரம் கிடைக்காவிட்டாலும் அழிவில்லாதது, உறுதியுடையது என்கின்ற பொருளே காணக்கிடக்கின்றன.

அழிவில்லாதது என்கின்ற வார்த்தைக்கு கிரமமான கருத்துப் பார்க்கும்போது, இந்தஇடத்தில் சுத்தம் அதாவது கெடாதது என்பதாகத்தான்கொள்ளலாம். இந்த சுத்தம் என்

கின்ற வார்த்தையும் கெடாதது என்கின்ற கருத்தில்தான் ஆங்கிலத்திலும் காணப்படுகிறது. அதாவது சேஸ்ற்றிற்றி (Chastity) என்கின்ற ஆங்கிலவார்த்தைப்படிபார்த்தால் வர்ஜினிட்டி (Verginity)என்பதே பொருள்ஆகும். அதைஅந்தப்பொருளின்படி பார்த்தால் இது ஆணுக்கென்ருே பெண்ணுக்கு என்ருே சொல்லாமல் பொதுவாக மனித சமூகத்திற்கே, எவ்வித ஆண் பெண்புணர்ச்சி சம்மந்தமே சிறிதும் இல்லாத தன்மைக்கே, உபயோகப்படுத்தி இருக்கின்றது என்பதைக் காணலாம். ஆகவே கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்மந்தப்பட்டதல்ல என்பதும் அதுவும் ஆணோ, பெண்ணோ ஒருதடவை கலந்தபிறகு எவ்வளவு சுத்தமாயிருந்தாலும் கற்பு அல்ல என்கின்ற கருத்துகொள்ளக்கூடியதாயுமிருக்கின்றது. ஆனல் ஆரிய பாஷையில் பார்க்கும்போதுமாத்திரம் கற்பு என்கின்ற பதத்திற்கு பதிவிரதை என்கின்ற பொருள்கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த இடத்தில்தான் கற்பு என்கின்ற வார்த்தைக்கு அடிமைக் கருத்து நுழைக்கப்படுகின்றது என்பது எனதபிப்பிராயம். அதாவது பதியைக் கடவுளாகக் கொண்டவள், பதிக்கு அடிமையாய் இருப்பதையே விரதமாகக்கொண்டவள், எனப்பொருள் கொடுத்திருப்பதுடன், பதி என்கின்ற வார்த்தைக்கு அதிகாரி, எஜமான், தலைவன் என்கின்ற பொருள்கள் இருப்பதால் அடிமைத்தன்மையை இவ்வார்த்தைகள் பலப்படுத்துகின்றன. ஆனுல் தலைவி என்ற பதத்திற்கும் நாயகி என்ற பதத்திற்கும் மனைவி என்ற பொருள் குறிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அது அன்புகொண்ட நிலையில்மாத்திரம் ஆணையும் பெண்ணையும் குறிக்கின்றதேயொழிய வாழ்க்கையில்கட்டுப்பட்ட பெண்களுக்கு தலைவி என்கின்ற வார்த்தை, அதன்உண்மைக் கருத்துடன் வழங்கப்படுவதில்லை. நாயகன் நாயகி என்கின்ற சட

த்துவமுள்ள பதங்களும் கதைகளிலும் புராணங்களிலும் ஆண் பெண் இச்சைகளை உணர்த்தும் நிலைகளுக்கே மிகுதியும் வழங்கப்படுகின்றன. ஆகவே காமத்தையும் அன்பையும் குறிக்குங்காலங்களில் சமத்துவப் பொருள்கொண்ட நாயகர் நாயகி, தலைவர் தலைவி என்கின்ற வார்த்தைகளை உபயோகித்துவிட்டு, கற்பு என்கின்ற நிலைக்கு வரும்போது அதைப் பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்மந்தப்படுத்தி, பதி ஆகிய எஜமானனையே கடவுளாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கின்ற கருத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த இடத்தில் நமது திருவள்ளுவரின் நிலைமையும் எனக்கு சற்று மயக்கத்தையே தருகின்றது.

அதாவது குறளில் வாழ்க்கைத்துணை நலத்தைப்பற்றி சொல்லவந்த 6-ம் அத்தியாயத்திலும் பெண்வழிச் சேரல்என்பதைப்பற்றி சொல்லவந்த 91-வது அத்தியாயத்திலும் மற்றும் சில தனி இடங்களிலும் பெண்கள் விஷயத்தில் மிக்க அடிமைத்தன்மையையும் தாழ்ந்த தன்மையையும் புகுத்தப்பட்டிருப்பதாகவே எண்ணக்கிடக்கின்றது. தெய்வத்தைத் தொழாமல் தன் கொழுநனாகிய தன் தலைவனைத் தொழுகின்றவள் மழையைப் பெய்யென்றால் பெய்யும் என்றும், தன்னைக்கொண்டவன் என்றும் இம்மாதிரியான பல தாழ்த்தத் தக்க கருத்துக்கள்கொண்ட வாசகங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ் விஷயத்தில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம்கொள்ளுவோர் மேற்கண்ட இரண்டு அத்தியாயங்களையும் 20-குறளையும் உரைகளைக் கவனியாமல் மூலத்தைமாத்திரம் கவனிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். அப்படிப் பார்த்த பிறகு இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும், அதாவது "வாழ்க்கைத்துணை நல அதிகாரமும் பெண்வழிச் சேரல் அதிகாரமும்" குற்றமற்றது என்பதாக

யார்வந்து எவ்வளவு தூரம் வாதிப்பதானாலும் கடைசியாகத் திருவள்ளுவர் ஒரு ஆணாயில்லாமல் பெண்ணாயிருந்து இக்குறள் எழுதியிருப்பாரானால் இம்மாதிரி கருத்துகளைக் காட்டியிருப்பாரா? என்பதையாவது கவனிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோலவே பெண்களைப்பற்றிய தர்மசாஸ்திரங்கள் என்பதும், பெண்களைப்பற்றிய நீதி நூல்கள் என்பதும், பெண்களால் எழுதப்பட்டிருக்குமானாலும் அல்லது கற்பு என்கின்ற வார்த்தைக்கு பெண்கள் வியாக்கியானம் எழுத ஏற்பட்டிருந்தாலும் கற்புஎன்பதற்கு "பதிவிரதம்" என்கின்ற கருத்தைஎழுதியிருப்பார்களா? என்பதையும் யோசித்துப்பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

கற்பு என்பதற்கு பதிவிரதம் என்று எழுதிவிட்டதின் பலனாலும், பெண்களைவிட ஆண்கள் உடல்வலி கொண்டவர்களானதினாலும் பெண்கள் அடிமையாவதற்கும் புருஷர்கள் மூர்க்கர்களாகி கற்பு என்பது தங்களுக்கு இல்லை என்று நினைப்பதற்கும் அனுகூலம் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

தவிர, புருஷர்கள் கற்புடையவர்கள் என்று குறிக்க நமது பாஷைகளில் தனி வார்த்தைகளே காணாமல் மறைபட்டுக் கிடப்பதற்கு காரணம் ஆண்களின் ஆதிக்கமேதவிர வேறில்லை.

இந்த விஷயத்தில் உலகத்தில் இன்ன நாடோ, இன்ன மதமோ, இன்ன சமூகமோ யோக்கியமாய் நடந்துகொண்டிருக்கிறதுஎனச்சொல்லமுடியாது. உதாரணமாக ஐரோப்பிய தேசத்தில் பெண்களுக்குப் பலவித சுதந்திரங்கள் இருப்பதுபோல் காணப்பட்டாலும் புருஷன் பெண்சாதி என்பதற்காக ஏற்பட்ட பதங்களிலேயே உயர்வு தாழ்வு கருத்துக்கள்

நுழைக்கப்பட்டிருப்பதுடன் சட்டங்களும் புருஷனுக்கு அடங்கிநடக்கவேண்டியதாகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது.

துருக்கிநாட்டிலும் மகமதிய சமூகத்திலும் பர்தா என்றும்,கோஷா என்றும் அதாவது பெண்கள் அறைக்குள் இருக்கவேண்டியவர்கள் என்றும் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெளியில் போகவேண்டியவர்கள் என்றும் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளும், புருஷன் பல பெண்களை மணக்கலாம்; பெண்கள் ஏககாலத்தில் ஒரு புருஷனுக்குமேல் கட்டிக்கொண்டு வாழக் கூடாது என்ற கொள்கையும், நம்நாட்டில், ஒருதடவை புருஷன் பெண்சாதி என்கின்ற சொந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு அந்தப் பெண்ணுக்கு சாகும்வரைக்கு வேறு எவ்வித சுதந்திரமும் இல்லையென்றும் புருஷன் பல பெண்களை கட்டிக்கொண்டு அப்பெண்ணின் முன்பாகவே பல பெண்களுடனும் கூடி வாழலாம் என்றும், புருடன் தன் துணைவியை தன்னுடைய வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு அவளுடன் ஒன்றித்து வாழாமலிருந்தாலுங்கூட புருஷனை சாப்பாட்டிற்கு மாத்திரம் கேட்கலாமேயொழிய இன்பத்திற்கோ, இச்சையைத் தீர்ப்பதற்கோ அவனைக் கட்டுப்படுத்த உரிமை இல்லை என்னும் கட்டுப்பாடு வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இந்நிலை சட்டத்தாலும் மதத்தாலும் மாத்திரம் ஏற்பட்டதென்று சொல்வதற்கில்லாமல் ஸ்திரீ சமூகமும் ஒப்புக்கொண்டு இந் நிலைக்கு உதவிபுரிந்து வருவதினாலும் இது உறம்பெற்று வருகின்றதென்றே சொல்லவேண்டும். அநேக வருடப் பழக்க வழக்கங்களால் தாழ்ந்த ஜாதியார் எனப்படுவோர் எப்படி தாங்கள் தாழ்ந்த வகுப்பார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தாமாகவே கீழ்படியவும், ஒடுங்கவும், விலகவும் முந்துகின்றார்களோ அதுபோலவே பெண்மக்களும் தாங்கள்

ஆண்மக்களின் சொத்துக்களென்றும், ஆண்களுக்குக் கட்டுப் பட்டவர்களென்றும் அவர்களது கோபத்திற்கு ஆளாகக்கூடாதவர்கள் என்றும் நினைத்துக்கொண்டு சுதந்திரத்தில் கவலையற்று இருக்கின்றார்கள். உண்மையாக பெண்கள் விடுதலை வேண்டுமானால் ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதி வழங்கும் நிர்பந்தக் கற்பு முறை ஒழிந்து, இருபிறப்பிற்கும் சமமான சுயேச்சைக் கற்புமுறை ஏற்படவேண்டும். கற்புக்காக பிரியமற்ற இடத்தைக்கட்டி அழுதுகொண்டிருக்கச் செய்யும் படியான நிர்ப்பந்தக் கல்யாணங்கள் ஒழியவேண்டும்.

கற்புக்காகப் புருடனின் மிருகச் செயலைப் பொருத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்கின்ற கொடுமைகள் மாயவேண்டும்.

கற்புக்காக மனத்துள் தோன்றும் உண்மை அன்பை மறைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்கின்ற கொடுமையும் அழியவேண்டும்,

எனவே இக் கொடுமைகள் நீங்கின இடத்தில் மாத்திரமே மக்கள் பிறவியில் உண்மைக் கற்பை, இயற்கை கற்பைக் காணலாமே ஒழிய நிர்ப்பந்தங்களாலும் ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதியாலும், வலிமைகொண்டவன் வலிமையற்றவனுக்கு எழுதிவைத்த தர்மத்தாலும் ஒருக்காலும் காணமுடியாதென்பதுடன் அடிமைக் கற்பைத்தான் காணலாம். அன்றியும் இம்மாதிரியான கொடுமையைவிட வெறுக்கத்தக்க காரியம் மனிதசமூகத்தில் வேறொன்று இருப்பதாக என்னால் சொல்ல முடியாது.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

——:0:——

வள்ளுவரும் கற்பும்.

கற்பு என்ற நமது கட்டுரைக்கு மறுப்பாக திருக்குறளை மேற்கோளாகக் காட்டி நமது தோழர் ஒருவர் ஒரு நீண்ட மறுப்பு எழுதியுள்ளார்.

அதில் நாம் "வள்ளுவர் ஒருபெண்ணாக இருந்து குறள் எழுதியிருந்தால் இக் கருத்துக்களை கூறியிருக்கமாட்டார் என்று குறிப்பிட்டிருந்ததற்கு நமது தோழர் அதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டு "தன்னலங்கொண்ட ஒரு கூட்டத்தார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானால் நீதியானது அநீதியாகிவிடுமோ" என்று பதில்கூறியிருக்கிறார்.

இங்கு பெண்களை தன்னலங்கொண்ட கூட்டத்தார் என்று குறிப்பிட்டது பெண்களுக்கு நீதி வழங்கியதாகுமா? என்பதை யோசிப்பதோடு பெண்கள் தர்மம் எழுதுவதில் ஆண்கள் இம் முறைகொண்டு பிரவேசிப்பது தன்னலங் கொண்டதாகாதா? என்பதையுஞ் சிந்திக்கவேண்டுகின்றோம்.

(இந்த இடத்தில் 'கருத்து' இன்னது என்பதை முடிவு கட்டாவிட்டாலும்) தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த—வாழுகின்ற பெண்ணரசிகளும் அக் கருத்துகளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்" என்று எழுதியிருக்கின்றார். எந்தப் பெண்ணரசியாகிலும் தன்னை ஆண்பிறவிக்கடிமையென்றுவது தாம் அப்பிறவிக்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்றுவது ஆண்தன்மையைவிட பெண்தன்மை ஒரு கடுகளவாவது தாழ்ந்தது என்றுவது எண்ணிக்கொண்டிருப்பார்களானல் அவர்கள் யாராயிருந்தாலும்

அவர்களை பெண்ணரசி என்று சொல்ல நாம் ஒருக்காலும் ஒப்போம்.

"பல தலைமுறைப் பழக்கத்தால் பெண்கள் அக் கருத்துகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்" என்று நாம் எழுதியிருப்பதும் அதை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் தாழ்ந்த நிலையை ஏற்றுக்கொள்வது போலாகும் என்பதற்கு ஒப்பிட்டு நாம்எழுதியிருப்பதும் 'தாய்மார்களை பழித்துக் கூறியதாகும்' என்று நமதுதோழர் கூறியிருக்கின்றார்

அதற்கு காரணம் காட்டுவதில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டதால் அன்னார் அறியாமை உடையவராகிவிட்டாரென்றும், பெண்களுக்கு அது பொருந்தாதென்றும் நமது தோழர் சொல்லுகின்றார்.

இதை அவர் ஆராய்ச்சியுடன் கூறியிருப்பதாக நமக்கு விளங்கவில்லை. ஏனெனில், எந்தக்காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்கின்ற கூட்டம் ஏற்பட்டதோ எந்தக் காலத்தில் எந்த கூட்டத்தார்கள் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்தனரோ அந்தக்காலத்திலேயே அந்தக் கூட்டத்தாராலேயே பெண்மக்களுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்யப்பட்டு, தாழ்த்தி அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஏன் நமது தோழர் உணரமுடியவில்லை என்பது நமக்கு அறியமுடியவில்லை.

தவிர பெண்களின் அறிவுத்திறத்திற்கு உதாரணமாக இவர் ஒரு ஒளவைபிராட்டியை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அதே மூச்சில் திருவள்ளுவரையும் எடுத்துக்கொண்டிருப்பாரானால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குள்ளும் ஏதோ ஒரு

வ நக்கு அறிவு வளர்ச்சி இருந்துவந்தது என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருப்பாரானல் நாம் ஒன்றிரண்டு பெண்ணரசிகளைப்பற்றி பேசவரவில்லை என்றும் தற்காலத்தில் நிகழும் நூற்றுக்கு தொண்ணூற்றென்பதே முக்காலே மூணுவீசம் அரை வீசம் பெண்களைப்பற்றி பேசுகின்றோம் என்பதையும் உணர வேண்டுகின்றோம்.

அன்றியும் இதனல் நாம் தாய்மார்களைப் பழித்துக் கூறியவனுனல் நமது தோழர் 'தாழ்ந்த ஜாதி' என்பவர்களைபழித்துக் கூறியதாக ஏற்படவில்லையா? என்றுவினவுகின்றோம்.

உண்மையைப் பேசும்போது அதனல் யாருக்கு பழிப்பு ஏற்படுமானலும் அதைப்பற்றி கவலைகொள்ளாது அப்பழிப்புக்கு காரணமாயுள்ளதை ஒழிக்க முயலவேண்டியதே வீரர்களின் கடமையாகும்.

தவிர, ஔவைப் பிராட்டியாரும் திருவள்ளுவரையே அரண்செய்கின்றூர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஔவையாரின் 'தையல்சொற் கேளேல்' என்கின்ற முதுமொழியை எடுத்துக்காட்டி அதற்கு அரணுக வள்ளுவரின் 'பெண்வழிச் சேரேல்' என்கின்ற வாக்கை சுட்டிக்காட்டுகின்றூர். 'பேதமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்' என்ற பிராட்டியாரின் முதுமொழியையும் கூடவே குறிப்பிட்டிருக்கிறூர்.

இதனல் நமது தோழர் தனது கடைசி ஆயுதத்தை எறிந்திருக்கின்றூர் என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. ஆயினும் அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. பெண்களும் மனித ஜீவன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் எவரும் இம்மூன்றையும் ஒருக்காலும் நடுநிலைமை உள்ளார் வாக்கென்றே, உண்மையை ஆராய்ந்த அறிவுடையோர்

வாக்கென்றோ ஒப்புக்கொள்ளமுடியாதென்பதே நமது துணிபு. அங்ஙனமில்லையாயின் அவ்வக்கால நிலைக்கேற்றதென்றாவது சொல்லியாகவேண்டும். இங்கு சற்று வாசகர்களுக்கு சங்கடமுண்டாகும்என்பது நமக்குத்தெரியும்; ஆகிலும்குற்றமில்லை. முதலாவது ஔவையும் வள்ளுவரும் சகோதரர்கள் என்பது ஒரு கதை. ஆதிஎன்கின்ற புலைச்சிக்கும் பகவன் என்கின்ற பார்ப்பானுக்கும்பிறந்த பிள்ளைகள் ஏழில் இவர்கள் இருவர் என்று அக்கதையே சொல்கின்றது. இவற்றுள் மற்றொரு விசேடமென்னவென்றால், மேற்கண்ட ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் புணர்ச்சி முடிந்ததும் பிள்ளையைப் பெற்று, போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டதாகவும் கதை கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதுசம்மந்தமாக மற்றும் பலப்பல கதைகளும் உண்டு. அன்றியும் மற்றும் பலப்பல ஔவைகள் இருந்தார்கள் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள். எனினும் இது விஷயத்தில் புராணக் கூற்றையும் சற்று ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு தனி அறிவைக்கொண்டு மேற்கண்ட நீதி வாக்கியங்களும் குறள்களும் யாரால் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதைக்கவனியாமல் மேற்படி வாக்கியங்களைமாத்திரம் கவனித்து அதுபோன்ற மற்ற வாக்கியங்களுக்கு பொருள் காணுவதுபோலவே இவைகளுக்கும் காணுவோமானால் மேற்கண்ட முதுமொழிகளின் கருத்தான 'பெண்கள் சொல்லைக் கேட்கக்கூடாது' என்பதும் "அறியாமை என்பது பெண்களது ஆபரணம்"— அதாவது அவர்களின் தன்மைக்கு ஏற்றது என்பதும் "பெண்கள் இஷ்டப்படி நடக்கக்கூடாது" என்பதுமே பொருளாக விளங்குகின்ற கருத்துகள்தான் காணக்கிடக்கும். இனி இதற்கு விசேட உரைகளும், தத்துவார்த்தங்களும் பலப்பல சொல்ல பல வித்துவான்கள் முந்தக்கூடும். ஆனாலும் தத்துவார்த்தமும் விசேட உரையும் சொல்லமுடியாத சப்தங்

களும் எழுத்துக்களும் வாக்கியங்களும் செய்யுள்களும் உலகத்தில் கிடைப்பது அரிது என்பதும் நமக்குத்தெரியும். ஆதலால் இதற்குமாத்திரம் தத்துவார்த்தமும், விசேட உரையும் கொண்டு பொருள் கூற வரவேண்டிய காரணம் அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதாகாது. ஒளவை முதுமொழியும், வள்ளுவர் குறளும் யார் சொன்னார்கள் என்பது இங்கு காண வேண்டிய விஷயமல்ல. மற்றபடி இவ்விரண்டும், நீதி நூல்களில் சிறந்ததாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியதுதான். ஆதலால் தான் இதைப்பற்றிபேச முன்வருகின்றோம். இதில் குறுக்கே நிற்கும் சங்கடமென்னவென்றால் இவ்வளவு உயர்ந்த தத்துவங்களைக்கொண்ட நீதிகளை உணர்ந்தவர்கள், இவ்வளவு பெரிய பிழைகளை இழைத்திருப்பார்களா? என்னும் விஷயமாகும். ஆனால் எல்லா விஷயங்களுக்கும் இவ்வாயுதத்தை உபயோகிக்க முற்படுவதால் அவ்வாயுதம் சில சமயங்களில் உபயோகிப்பவர்களையே மோசம் செய்துவிடக்கூடும். அல்லாமலும் காலதேச வர்த்தமானத்தைக்கொண்டுதான் யாரும் எதையும் சொல்லியிருக்கமுடியுமேயல்லாமல் பார்ப்பனர்கள் சொல்லுவதுபோல் எதையும் கடவுள் சொன்னார் என்பதும், அது எக்காலத்திற்கும் ஏற்றது என்பதும் இக்காலத்திற்கு பொருத்தமற்றதாகும். இவ்விரு பெரியார்களும், உண்மையாயிருந்திருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இந் நீதி நூற்கள் சொல்லப்பட்ட காலம் ஆரிய ஆதிக்கம் பரவியிருந்த காலமென்பதையாவது ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். தவிர, ஒளவை பிராட்டியார் பெயராலோ, வள்ளுவர் பெயராலே சொல்லப்பட்ட நீதிகளை ஆக்கிய கர்த்தர்கள் நம்மைப்போன்ற மனிதத்தன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்பதை முதலாவதாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த இடத்

தில் தெய்வத் தன்மைகள் என்று சொல்லப்படுவதை அதாவது மனிதத்தன்மைக்கு மேற்பட்டது என்பதெதையும் மூட்டைகட்டி வேருக வைத்துவிட்டுப் பார்த்தால்தான் உண்மைவிளங்கும். அப்படிக்கில்லாவிட்டால் யாரும் எதையும் சொல்ல இடமேற்பட்டுவிடும். அப்படிப் பார்த்தால் தான் இவர்கள் இப்படிச் சொன்னதற்கு நியாயம் கிடைக்கும். அதாவது அந்தக் காலத்திய நிலைமைக்கு யாராயிருந்தாலும் நீதி இப்படித்தான் சொல்லி இருக்கமுடியும் என்கின்ற முடிவு காணலாம். எப்படியென்ருல் "கம்பர்" அறிவுத் திறமுடைய கவி என்பதில் யாருக்கும் வேறுபாடு இராது. ஆனுலும் அப்படிப்பட்ட கம்பர் ராமாயணம் பாடினுர் என்ருல் ஆரியர் செல்வாக்குக் காலத்தில், ஆரிய ஆதிக்கத்தில் மக்களுக்கு உணர்ச்சி உள்ளகாலத்தில் பாடியதானதால் அது வான்மீகி உரைத்த கருத்துக்களைமாற்றி அதிலுள்ள அருவெறுப்புகளை நீக்கி ஆரியர்களுக்கே முழு உயர்வையும், ஆதிக்கத்தையும் வைத்து மக்கள் கொண்டாடும்படி பாடியிருக்கின்ருர். அதுபோலவே இப்போதும்கூட எவ்வளவு அறிவு முதிர்ச்சியும் ஆராய்ச்சி முதிர்ச்சியும் பலருக்கு இருந்தாலும் ஆரிய ஆதிக்கத்தை மறுப்பதற்கு பயப்படுகின்ருர்கள்; ஆரிய உயர்வையே பேசுகின்ருர்கள். காரணம், ஆரியருக்கு பயந்தல்லவென்றும் சொல்லிக்கொள்ளலாம். முக்கியகாரணம் ஆரியப் பழக்க வழக்கமும் ஆரியர் கதைகளையே படிப்பதும் ஆரிய ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்படுத்தின கடவுள் தன்மைகளையே வணங்கி வருவதும், ஆரியக்கதையை ஆதரித்து பாடுவதும், எழுதுவதும் ஆகிய குணங்களே ஆகும். எனவே இம்முறையில் குழந்தைப் பருவமுதல் வளர்ந்து சரீரத்தின் ரத்தத்தின்மூலமாகவும், மயிர்க்கால்கள் மூலமாகவும் ஆரியத்தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு மூளையை நிரப்பி வைத்திருப்பவர்

கள் வேறு என்ன செய்யக்கூடும்? ஆகலால் அவர்கள் பரிசுத்த தன்மையும் மேன்மையும் உற்றவர்களானால் அக் காலத்திற்கேற்பக்கூறினார் என்பதோடு முடித்துவிடுவதே நன்று. அப்படிக்கில்லாமல் எக்காலத்திற்கும் ஏற்றதென் போமாயின் அவைகள் குற்றம் குற்றமே. நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றமேதான்.

பின்பு நமது தோழர் சமத்துவம் என்பதுபற்றி என்ன என்னமோ அவசியமில்லாத அனேகவற்றைச் சொல்லுகின்றார். அதைப்பற்றி இங்கு இதுசமயம் ஒருவிவகாரமும் வைத்துக்கொள்ள அவ்வளவு அவசியமில்லை, என்றாலும் கடைசியாக அவர் குறிப்பிடும் சமத்துவக் கொள்கையையாவது எடுத்துப் பார்த்தாலும் அதிலும் முற்றும் முறையாய்ச் சொல்லாமல் நழுவிவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். அதாவது "பெண் மக்கள் தமது உரிமையையும், தேவையையும் ஆண்மக்கள் தடையில்லாமலும் ஆண்மக்கள் தமதுரிமைகளையும் தேவைகளையும் பெண்ணின், தடையின்றி அவர்களுக்குத் துன்பமில்லாமல் பெறுதலும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்து வாழ்வதும் ஆண்பெண் சமத்துவமாகும்" என்று சொல்லுகிறார்.

ஆனால் அதே மூச்சில் "ஆண் உரிமை யாது? பெண் உரிமை யாது? அன்னாரின் தனித் தனி தேவைகள் என்பவை யாவை? என்பதைப்பற்றி ஆராய்வது வேறொன்று விரித்தலாகும்" என்று சொல்லிவிட்டார்,

இவ்வியாசத்தின் விவகாரத்தின் ஜீவநாடி ஆண் உரிமை என்ன? பெண் உரிமை என்ன? இவ்விரண்டிற்கும் ஏன் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்? என்பதேயாகும். அப்படி இருக்க நமது தோழர், அதை ஆராய்வது வேறொன்று விரித்

தல் என்னும் குற்றமாகிவிடும் என்பது, உள்ளதை விரிக்கப் பயந்து மறைத்தல் என்கின்ற குற்றத்திற்கு ஆளாகுமேதவிர வேறில்லையென்று சொல்ல வருந்துகிறோம்.

தவிர, "ஆணின் தன்மை, வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம் கொண்டு விளங்குகின்றது" என்றும் "பெண்ணின் தன்மை அன்பு, மேன்மை, சாந்தம், பேணுந்திறம் கொண்டு விளங்குகின்றது" என்றும் சொல்கின்றார். இம்முடிவுதான் நமது தோழர் திருவள்ளுவருக்கு வக்காலத்துப் பெற்று மறுப்பெழுத முன்வரச்செய்துவிட்டதென்பது இப்போது நமக்கு நன்றாய் விளங்குகின்றது.

வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம் ஆண்களுக்குச் சொந்தமென்றும், சாந்தம், அமைதி, பேணுந்திறம் பெண்ணுக்குச் சொந்தமென்றும் சொல்வதானது வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம், புலிக்குச் சொந்தமென்றும், சாந்தம்; அமைதி, பேணுந்திறம், ஆட்டுக்குச் சொந்தமென்றும் சொல்வது போன்றதே ஒழிய வேறில்லை. நாம் வேண்டும் பெண்உரிமை என்பது என்னவெனில் ஆணைப்போலவே பெண்ணுக்கும் வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுந்திறம் உண்டென்பதை ஆண் மக்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்பதேயாகும்.

அன்றியும் மனித சமூக வளர்ச்சிக்கு, இருபாலருக்கும் நமது தோழர் குறிப்பிட்ட இருபாலர் குணங்களும் சமமாய் இருக்கவேண்டும் என்பதுவே நமது கருத்தாகும். இருபாலருக்கும் சமமாகவே இருக்க இயற்கையில் இடமும் இருக்கின்றது. ஆனால் அது செயற்கையால்- ஆண்களின் சுயநலத்தால்- சூழ்ச்சியால் மாறுபட்டு வருகின்றது.

கர்ப்பமாகி பத்துமாதம் சுமந்து பிள்ளை பெறுகின்ற குணம் பெண்களுக்கு இருப்பதாலேயே பெண்களிலே ஆண்

களைவிட எவ்விதத்திலும் அதாவது வீரம், கோபம், ஆளுந்திறம், வன்மை முதலியவைகளில் மாறுபட்டுவிடவேண்டியதில்லை என்றே சொல்வோம். கர்ப்பம் தரித்து பிள்ளைபெறுத காரணத்தாலேயே ஆண்மக்களுக்கு அன்பும், சாந்தமும், பேணுந்திறமும் பெண்களைவிட மாறுபட்டதாகிவிடாதென்றுஞ் சொல்லுவோம்.

உண்மையான சமத்வத்திற்கு மதிப்புக்கொடுப்போமானால், உண்மையான அன்பு இருக்குமேயானால் பிள்ளையைச்சுமந்து பெறும்வேலை ஒன்றுதவிர மற்றகாரியங்கள் இருபாலருக்கும் ஒன்றுபோலவே இருக்கும் என்பது உறுதி.

தவிர தற்கொண்டான் என்பதற்கு அன்பைக்கொண்டவன் என்கின்ற பொருளை வருவித்துக்கொள்வது இங்கு வள்ளுவருக்கு காப்புச் செய்யக் கருதியதாகுமேயல்லாமல் குறளுக்கு நீதி செய்ததாகாது.

அன்றியும் பெண்ணினிடமிருந்து ஆண் அறியவேண்டிய குணம் இல்லையென்பதும் அப்படியிருந்தால் "தற்கொண்டான்" என்பதாகச் சொல்லலாம் என்பதும் பொறுத்தமற்றதென்றே சொல்லலாம்.

அதுபோலவே "தொழுதெழுவதையும்" ஆணுக்குக் குறிப்பிட நியதி இல்லையென்பதும், பொறுத்தமற்றதேயாகும். பெண்ணைக் கொள்ள ஆணுக்கு உரிமையிருந்தால் ஆணைக் கொள்ள பெண்ணுக்கு உரிமைவேண்டும். ஆணைத் தொழுதெழ பெண்ணுக்கு நிபந்தனையிருந்தால் பெண்ணைத் தொழுதெழ ஆணுக்கு நிபந்தனை இருக்கவேண்டும். இதுதான் சரிஉரிமை என்பது.

இஃதில்லாதது எதுவானாலும் வன்மையும் கோபமுமேயல்லாமல் வைததல்லவென்றே சொல்லிவிடுவோம்.

தவிர நமது தோழர் அவர்கள் குறளில் ஆண்களுக்கும் வள்ளுவர் கற்பு கூறியிருப்பதாக சொல்லுகின்றார். இருக்கலாமானாலும் பெண்களுக்குக் கூறியதுபோல் இல்லையென்றுதான் சொல்லுகிறோம். அதாவது ஆண்களின் கற்புக்கு நமது தோழர் அவர்கள் இரண்டு குறள்களை எடுத்துக்காட்டாக கூறியிருக்கிறார். அதாவது,

"சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர் நிறைகாக்குங்காப்பே தலை"

"நிறைநெஞ்சமில்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சிற் பேணிப் புணர்பவர் தோள்"

இவைகள் ஆண்கள் கற்பை வலியுறுத்த கூறியதாகக் கூறுகிறார் போல்காண்கின்றது. இவைகள் அதற்காக கூறியதல்ல என்பது நமது அபிப்பிராயம்.

அதாவது முதற் குறளுக்கு, காவலினால் பெண்கள் கற்பாயிருப்பதால் பயனில்லை, பெண்கள் தாங்களாகவே கற்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதுதான் கருத்து என்று கருதுகிறோம்.

இரண்டாவது குறள்விலைமாதரைப் புணர்கின்றவர்க்குக் கூறிய பழிப்புரையேயல்லாமல் காதல்கொண்ட மற்ற பெண்களைக் கூடித்திரியும் ஆண்களைக் குறித்து கூறியதல்லவென்பது நமதபிப்பிராயம். நிறை என்கின்ற வார்த்தைமாத்திரம் காணப்படுகின்றதே தவிர நிர்ப்பந்தமில்லை.

ஆகவே இருபாலருக்கும் சம நிபந்தனை குறளில் இல்லை என்பதற்கு மற்றும் பல குறள்களையும் நாம் கூறக்கூடும்.

தவிர, கடைசியாக நமது தோழர் நமக்கு உறுத்தும் அறிவுக்கு நாம் அவருக்கு நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அவர் விரும்புவதுபோலவே ஆன்றோர் நூல்களில் ஐயம் தோன்றும் இடங்களில் ஐயவினாவாகவே எழுதிவருகி

றேம்." ஆனால் இக் கற்பு விஷயத்தில் நாம் குறிப்பிட்ட குறளின் கருத்தில் நமக்கு ஐயமில்லையென்று கருதுவதோடு மற்றும் சில அறிஞர்களின் கருத்தையும் பெற்றேமென்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேம்.

மற்றும் குறள் விஷயத்திலும் குறளாசிரியர் விஷயத்திலும் நாம் சொண்டுள்ள பக்தி நமது தோழர் கொண்டுள்ள பக்திக்கு மீறியதல்லவானாலும் குறைந்ததல்லவென்பதையும் பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேம். அதற்கு அநேக சான்றுகள் உண்டு. மற்றபடி நமது தோழர் குறிப்பிட்ட கடைசிக் குறள்கள் இரண்டையும்பற்றி நாம் ஒருசிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ஏனெனில் சரியென்று பட்டத்தைச் சொல்லும் தன்மை எவனிடமிருந்தாலும் அவன் இக் குறள்கள் மாத்திரமல்ல இதுபோன்ற வசைகள் பலவற்றிற்கும் மற்றும் அநேக காரியங்களுக்கும் தயாராயிருக்கவேண்டியவன்தான் என்கின்ற முடிவால் கவலைப்படவில்லை.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

——:0:——

காதல்.

அன்பு, ஆசை, நட்பு என்பவற்றின் பொருளைத் தவிர வேறு ஒருபொருளைக் கொண்டதென்று சொல்லும்படியான காதல் என்னும் ஒரு தனித் தன்மை ஆண் பெண் சம்மந்தத்தில் இல்லையென்பதை விவரிக்கவே இவ்வியாசம் எழுதப்படுவதாகும். ஏனெனில் உலகத்தில் காதலென்பதாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதனுள் ஏதோ பிரமாதமான தன்மையொன்று தனிமையாக இருப்பதாகக் கற்பித்து, மக்களுக்குள் புகுத்தி, அனாவசியமாய் ஆண் பெண் கூட்டுவாழ்க்கையின் பயனை மயங்கச் செய்து காதலுக்காகவென்று இன்பமில்லாமல், திருப்தியில்லாமல், தொல்லைப் படுத்தப்பட்டு வரப்படுகின்றதை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதற்காகவேயாகும்.

ஆனால் காதலென்றாலென்ன? அதற்குள்ள சக்தி என்ன? அது எப்படி உண்டாகின்றது? அது எதுவரையில் இருக்கின்றது? அது எங்கெந்த சமயத்தில் உண்டாவது? அது எவ்வெப்போது மறைந்துவிடுகிறது? அப்படி மறைந்துபோய்விடுவதற்குக் காரணமென்ன? என்பவைபோன்ற விஷயங்களைக் கவனித்து ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால் காதலென்பதின் சத்தற்றதன்மையும், உண்மையற்றதன்மையும், நித்தியமற்ற தன்மையும், அதைப் பிரமாதப்படுத்துவதின் அசட்டுத்தனமும் ஆகியவைகள் எளிதில் விளங்கிவிடும்.

ஆனால் அந்தப்படி யோசிப்பதற்கு முன்பே இந்தக் காதலென்கின்ற வார்த்தையானது இப்போது எந்த அர்த்தத்

தில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது? உலக வழக்கில் அதெப்படி பயன்படுத்தப்பட்டுவருகின்றது? இவற்றிற்கென்ன ஆதாரம்? என்பவைகளைத் தெரிந்து ஒருமுடிவு கட்டிக்கொள்ளவேண்டியதவசியமாகும்.

இன்றையத்தினம் காதலைப்பற்றி பேசுகிறவர்கள் "காதலென்பது அன்பல்ல, ஆசையல்ல, காமமல்ல: அன்பு நேசம் ஆசை, காமம், மோகம் என்பவை வேறு, காதல் வேறு என்றும், அது ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தங்களுக்குள் நேரே விவரித்துச் சொல்ல முடியாத ஒரு தனிக் காரியத்திற்காக ஏற்படுவதாகும். அதுவும் இருவருக்கும் இயற்கையாய் உண்டாகக் கூடியதாகும். அக் காதலுக்கு இணையானது உலகத்தில் வேறு ஒன்றுமே இல்லை" என்றும்,

அது ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடமும், ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடமுமாத்திரந்தான் இருக்கமுடியும். அந்தப்படி ஒருவரிடம் ஒருவருக்குமாக—இருவருக்கும் ஒருகாலத்தில் காதல் ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு எந்தக காரணங் கொண்டும் எந்தக் காலத்திலும் அந்தக் காதல் மாறவே மாறாதென்றும், பிறகு, வேறொருவர் இடமும் அந்தக் காதல் ஏற்படாது. அந்தப்படி மீறி அந்தப் பெண்ணுக்கோ, ஆணுக்கோ வேறொருவரிடம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அது காதலாயிருக்கமுடியாது. அதை விபசாரமென்றுதான் சொல்லவேண்டுமேயொழிய அது ஒருக்காலும் காதலாகாது" என்றும்,

"ஒரு இடத்தில் உண்மை காதல் ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு யாரிடமும் காமமோ, விரகமோ, மோகமோ ஏற்படாதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

மேலும் இந்தக் காதற் காரணத்தினாலேயே ஒரு புருஷன் ஒரே மனைவியுடனும், ஒரு மனைவி ஒரே புருஷனுட

னும் மாத்திரமிருக்கவேண்டியதென்றும் கற்பித்து அந்தப்படி கட்டாயப்படுத்தியும் வரப்படுகின்றது.

ஆனால் இந்தப்படி சொல்லுகின்றவர்களையெல்லாம் உலகானுபவமும், மக்களின் அனுபவ ஞானமும் இல்லாதவர்களென்றோ, அல்லது இயற்கையையும், உண்மையையுமறியாதவர்கள் என்றோ, அல்லது உண்மையையறிந்தும் வேறு ஏதோ வொரு காரியத்திற்காக வேண்டி, வேண்டுமென்றே—மறைக்கின்றவர்களென்றோதான் கருதவேண்டியதிருக்கின்றது.

அன்றியும் இந்தமாதிரி விஷயங்களைப்பற்றி நாம் சொல்லும் மற்றொருவிஷயமென்னவென்றால் ஒரு ஆணின் அல்லது ஒரு பெண்ணின் அன்பு, ஆசை, காதல், காமம், நட்பு, நேசம், மோகம், விரகம் முதலாகியவைகளைப்பற்றி மற்றொரு பெண்ணோ ஆணோ, மற்றமூன்றாவதவர்கள் யாராயினும் பேசுவதற்கோ நிர்ணயப்பதற்கோ நிர்ப்பந்திப்பதற்கோ சிறிதுகூட உரிமையேகிடையாது என்றும் சொல்லுகிறோம்.

இன்னும் சிறிது வெளிப்படையாய், தைரியமாய் மனித இயற்கையையும், சுதந்திரத்தையும், சுபாவத்தையும் அனுபவத்தையுங்கொண்டு பேசுவதானால் இவையெல்லாம்ஒருமனிதன் தனக்கு இஷ்டமான ஒரு ஓட்டலில் சாப்பிடுவதுபோலவும், தனக்குப் பிடித்த பலகாரக் கடையில் பலகாரம் வாங்குவது போலவும், சமான் கடையில் சாமான் வாங்குவதுபோலவும் அவனவனுடைய தனியிஷ்டத்தையும், மனோபாவத்தையும், திருப்தியையுமாத்திரமே சேர்ந்ததென்றும் இவற்றுள் மற்றவர்கள் பிரவேசிப்பது அதிகப் பிரசங்கித்தனமும் அனாவசியமாய் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுமாகுமென்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இப்படிச் சொல்லப்படுவதுகூட இவ்வளவு பெருமையை யும், அணியையும், அலங்காரத்தையும் கொடுத்துப் பேசப் பட்ட காதல் என்பதை முன் குறிப்பிட்டபடி, அதென்ன? அதெப்படி உண்டாகின்றது? என்பதை யோசித்துப் பார்த் தால் யாவருக்கும் சரியென்று விளங்கிவிடும். காதல் என் கின்ற வார்த்தை தமிழா? வடமொழியா? யென்பது ஒருபுறமி ருந்தாலும், தமிழ் மொழியாகவே வைத்துக்கொண்டாலும் அதற்கு ஆண் பெண் கூட்டுத் துறையில் அன்பு, ஆசை, ஆவல், நட்பு, நேசம், விரகம் என்பவைகளைத் தவிர வேறு பொருள்கள் எங்கும் எதிலும் காணப்படவில்லை. அதன் வே றுவிதமான பிரயோகமும் நமக்குத் தென்படவில்லை.

அன்றியும் அகராதியில் பார்த்தாலும் மேற்கண்ட பொ ருளைத்தவிர, வடமொழி மூலத்தை அனுசரித்தால் காதலென் பதற்குக் கொலை, கொல்லல், வெட்டுதல், முறித்தல் என் கின்ற பொருள்கள்தான் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றபடி, தனித் தமிழ் மொழியில் பார்த்தாலும் ஆண் பெண் சேர்க் கை, கூட்டு முதலாகியவை சம்மந்தமான விஷயங்களுக்கும், அன்பு, ஆசை, நட்பு, நேசம் என்பவைகளைத் தவிர வேறு தமிழ்மொழியும் நமக்குக் காணப்படவில்லை. இவைகளுடன் காதலென்பதைச் சேர்த்துக்கொண்டாலும் இக் கருத்துக் களையேதான் மாற்றி மாற்றி ஒன்றுக்கு மற்றொன்றாகக் கூறப் படுகின்றதே தவிர, காதலுக்கென்று வேறு பொருள் காணப் படவில்லை.

ஆதலால் இவைகளன்றி காதலென்பதற்கு வேறு தனி அர்த்தம் சொல்லுகின்றவர்கள் அதை எதிலிருந்து எந்தப் பிரயோகத்திலிருந்து கண்டுபிடித்தார்களென்பதும் நமக்கு விளங்கவில்லை.

நிற்க இப்படிப்பட்ட காதலானது ஒரு ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ எப்படியுண்டாகின்றது? இதுதானாகவே உண்டாகின்றதா? அல்லது மூன்றுவது மனிதனுடைய பிரவேசத்தைக்கொண்டு உண்டாகின்றதா? ஒருசமயம் தானாகவே உண்டாவதாயிருந்தால் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்? எந்த ஆதாரத்தின்மீது? என்பவைகளைக் கவனித்தால் பெண், ஆணையோ, ஆண், பெண்ணையோ, தானே நேரில் பார்த்தாலும் அல்லது, தான் மூன்றுவது மனிதர்களால் கேள்விப்படுவதாலும் உருவத்தையோ, நடவடிக்கையையோ, யோக்கியதையையோ வேறுவழியில் பார்க்க கேட்க நேரிடுவதாலுமேதான் உண்டாகக்கூடுமேதவிர இவைகளல்லாமல் வேறுவழியாகவென்று சுலபத்தில் சொல்லிவிட முடியாது.

இந்தப்படியுங்கூட ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடத்தில் காதலேற்பட்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்த ஆணிடத்தில் காதலேற்படாமல் போனாலும் போகலாம். இந்தப்படியே ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடத்தில் காதலேற்பட்டு அந்த ஆணுக்கு அந்தப் பெண்ணிடம் காதலேற்படாமல் போனாலும் போகலாம். எப்படியும் ஒரு மனிதன் ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தமாத்திரத்தில், கேட்டமாத்திரத்தில், தெரிந்த மாத்திரத்தில்அந்த வஸ்து தனக்கிருக்கலாம்-தனக்குவேண்டும் என்பதாக ஆசைப்படுகின்றானே, ஆவல்கொள்கிறானே அதுபோலவேதான் இந்தக் காதலென்பதும் ஏற்படுவதாயிருக்கின்றதேதவிர வேறு எந்த வழியிலாவது ஏற்படுகின்றதா? வென்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

எப்படிப்பட்ட காதலும் ஒரு சுயலட்சியத்தை அதாவது தனதிஷ்டத்தை—திருப்தியை கோரித்தான் ஏற்படுகின்றதேதவிர வேறில்லையென்பதும் காதலர்களென்பவர்களின் மனோபாவத்தைக் கவனித்தால் விளங்காமல்போகாது.

அதாவது, அழகைக்கொண்டோ, பருவத்தைக்கொண்டோ, அறிவைக்கொண்டோ, ஆஸ்தியைக்கொண்டோ, கல்வியைக்கொண்டோ, சங்கீதத்தைக்கொண்டோ, சாயலைக்கொண்டோ, பெற்றோர் பெருமையைக்கொண்டோ தனது போக போக்கியத்திற்குப் பயன்படுவதைக்கொண்டோ, அல்லது மற்றும் ஏதோவொருதிருப்தியையோ அல்லது தனக்குத் தேவையான ஒரு காரியத்தையோ, குணத்தையோ கொண்டேதான் யாரும் எந்தப்பெண்ணிடமும், ஆணிடமுங் காதல் கொள்ளமுடியும். அப்படிப்பட்ட அந்தக் காரியங்களெல்லாம் ஒருவன் காதல்கொள்ளும்போது இவன் அறிந்தது உண்மையாகவுமிருக்கலாம், அல்லது அங்கிருப்பதாக அவன் நினைத்துக் காதல் கொண்டிருந்தாலுமிருக்கலாம்: அல்லது வேஷமாத்திரத்தில் காட்டப்பட்டவொன்றினால் இருந்தாலுமிருக்கலாம்.

உதாரணமாக ஒரு நந்தவனத்தில் ஒரு பெண் உல்லாசமாய் உலாத்துவதை ஒரு ஆண் பார்க்கிறான். பார்த்தவுடன் அந்தப்பெண்ணும் பார்க்கின்றாள். இரண்டுபேருக்கும் இயற்கையாய் ஆசையுண்டாகிவிட்டது. பிறகு நீ யாரென்று இவர்களில் யாரோ ஒருவர் கேட்கிறார்கள். பெண் தன்னை ஒரு அரசன் குமாரத்தியென்று சொல்லுகிறாள். உடனே ஆண் காதல்கொண்டுவிடுகிறான்; இவனை யாரென்று அவள் கேட்கிறாள்; இவன் தானொரு சேவகனுடைய மகனென்று சொல்லுகிறான்; உடனே அவளுக்குஅசிங்கியப்பட்டு, வெறுப்பேற்பட்டுப் போய்விட்டது. இது சாதாரணமாய் நிகழும் நிகழ்ச்சி. இங்கு எற்பட்ட காதல் எதை உத்தேசித்தது?

நிற்க அவன் தன்னை சேவகன் மகனென்று சொல்லாமல், தானும் ஒருபக்கத்து தேசத்துராஜகுமாரனென்று சொல்

லிவிட்டால், "அவளுக்கு அதிக காதலேற்பட்டு, மறு ஜென்மத்திலும்" இவனைவிட்டுப் பிரியக்கூடாதென்று கருதி விடுகிறாள். 4-நாள் பொருத்தபின்பு,தான் காதல்கொண்டவன் அரசகுமாரனல்லவென்றும், சேவகன் மகனென்றும் அறிந்தாளென்று வைத்துக்கொள்வோம். இந்த நிலையில்அந்தக் காதல் அப்படியேயிருக்குமா? அல்லது இருந்தாக வேண்டுமா? என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால் காதலேற்படும் தன்மையும் மறுக்குந் தன்மையும் விளங்கும். இந்தப்படிக்கே ஒரு பெண்ணை,நோயில்லாதவளென்று கருதி ஒருவன் காதல் கொண்டபின் நோயுடையவள் என்று தெரிந்தது, அல்லது மற்றவனுடைய மனைவி என்று தெரிந்தது, அல்லது ஒரு தாசி என்று தெரிந்தது, அல்லது தன்னை மோசம் செய்து தன்னிடம் உள்ள பொருளை அபகரிக்க வந்தவள் என்று தெரிந்தது, இதுபோலவே இன்னமும் தான் முதலில் நினைத்ததற்கு அல்லது தனது நன்மைக்கும், திருப்திக்கும், இஷ்டத்திற்கும் விரோதமாயோ, தான் எதிர்பார்க்காத கெட்ட காரியத்திற்கு அனுகூலமாகவோ ஏற்பட்டு விட்டால் அந்தக் காதல் பயன்படுமோ? அதை எவ்வளவுதான் கட்டிப்போட்டாலும் அது இருக்கமுடியுமா? என்பவைகளை யோசித்தால் உண்மைக்காதலின் நிலைபற்ற தன்மை விளங்காமல் போகாது.

நிற்க, உண்மைக் காதல் என்பது ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவுடன் உண்டாகுமா? அல்லது கொஞ்ச நாளாவது பழகியவுடன் உண்டாகுமா? பார்த்ததும் ஏற்பட்ட காதல் உயர்வானதா? அல்லது சிறிது நாள் பழகியபின் ஏற்படும் காதல் உயர்வானதா? சரீரத்தைக்கூடச் சரியாய்த் தெரிந்து கொள்ளாமல் தூர இருந்து பார்ப்பதாலேயே ஏற்படும் காதல் நல்லதா? அல்லது சரீரத்தின் நிலை முதலியவைகள் தெரிந்து திருப்தி அடைந்த காதல் நல்லதா? என்பவைகளைக் கவனிக்

கும்போது சரீரமாறுபாடாலும், பொருத்தமின்மையாலும் ஏன்?—எப்படிப்பட்ட உண்மைக்காதலும் மாற முடியாது? என்பதற்கு என்ன விடை பகரமுடியும்? அல்லது உண்மையாகவே ஒருத்தன் ஒருத்தியுடன் காதல் கொண்டு விட்டால் ஒருத்தி தப்பாய், அதாவது வேறு ஒருவனிடம் காதல் கொண்டுவிட்டதாய் கருத நேர்ந்தால் அது பொய்யாகவே, மெய்யாகவோ இருந்தாலும்தன்மனதுக்குச்சந்தேகப்படும்படியாய் விட்டால் அப்போதுகூட காதல் மாருமல் இருந்தால்தான் உண்மைக்காதலா? அல்லது தன்மனம் சந்தேகப்பட்டால் அதிருப்தி அடைந்தால் நீங்கிவிடக்கூடிய காதல் குற்றமான காதலா? என்பதற்கு என்ன மறுமொழிபகர முடியும்.

காதல் கொள்ளும்போது காதலர்கள் நிலைமை, மனப்பான்மை, பக்குவம், லட்சியம் ஆகியவைகள் ஒரு மாதிரியாக இருக்கலாம். பிறகு கொஞ்சக் காலம் கழிந்தபின் இயற்கையாகவே பக்குவம், நிலைமை, லட்சியம் மாறலாம். இந்த மாதிரி சந்தர்ப்பங்களிலும் காதலுக்காக ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டு சதா அதிர்ப்தியில்-துன்பத்தில் அழுந்தவேண்டியதுதானு என்று பார்த்தால் அப்போதும் காதலுக்கு வலுவில்லாததையும், அது பயன்படாததையும் காணலாம்.

ஒரு ஜதை காதலர்களில் அவ்விருவரும் ஞானிகளாய், துறவிகளாய் விட்டார்களானால்' இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவரையொருவர் பிரிவதும் வெறுப்பதும் காதலுக்கு விரோதமாகுமா? விரோதமானல் அப்படிப்பட்ட காதல் பயன்படுமா? விரோதமில்லையானுல் ஒருவர் ஞானியாகி, துறவியாகி விட்டதால் மற்றவரை விட்டுப் பிரிந்து கொள்ளுவது காதலுக்கு விரோதமாகுமா? என்பதும் கவனித்தால் காதலின் யோக்கியதை விளங்காமல் போகாது. பொதுவாக மனித

ஜீவன் ஒன்றைப்பார்த்து, நினைத்து ஆசைப்படுவதும் ஒன்றி னிடம், பலவற்றினிடம் அன்புவைப்பதும், நேசம்காட்டுவதும் இயற்கையேயாகும்.

அதுபோலவே மனிதனுக்குதானாகவேஎதிலும் விரக்திவரு வதும், வெறுப்புக்கொள்ளுவதும், பிரிவதும்இயற்கையேயாகு ம்.பலவீனமாய் இருக்கும்போது ஏமாந்துவிடுவதும் உறுதி, ஏற்பட்ட பின்பு தவறுதலைத் திருத்திக்கொள்ள முயற்சிப்ப தும் அனுப ஞானமில்லாத போது கட்டுப்பட்டு விடுவதும், அனுபவம் ஏற்பட்ட பிறகு விடுதலை செய்து கொள்ளுவ தும் இயற்கையல்லவா?

உதாரணமாக ஒரு வாலிபன் ஏமாந்து ஒரு தாசியிடம் காதல்கொண்டு சொத்துக்களை யெல்லாம் கொடுத்து விடு வதைப் பார்க்கின்றோம். அந்த வாலிபனுக்கு அந்த தாசியிடம் ஏற்பட்டது காதல் என்பதா? அல்லது காமம் என்பதா? அதே தாசி சில சமயத்தில் தனக் குத் தாசித்தொழில் பிடிக்காமல் இந்த வாலிபனிடமே நிரந்தரமாயிருந்து காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று கருதி விடுவதைப்பார்க்கின்றோம். ஆகவே இந்த தாசி கொண்டது காதலா? அல்லது வாழ்க்கைக்கு ஒரு சௌகரியமான வழியா? இதை வாலிபன் அறியாமல் நேசத்தை வளர்த்துக்கொண்டே வந்தால் இது ஒத்த காதலாகிவிடுமா? இப்படியெல்லாம் பார்த்தால் காதல் என்பது ஆசை, காமம், நேசம், மோகம், நட்பு என்பவைகளைவிட சிறிதுகூட சிறந்தது அல்லவென்பது விளங்கிவிடும். அதற்கு ஏதேதோ கற்பனைகளைக் கற்பித்து ஆண்-பெண்களுக்குள் புகுத்திவிட்டதால் ஆண்-பெண்களும் தங்கள் உண்மையான காதலர்கள் என்று காட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி, எப்படி பக்திவா

னென்றால் இப்படி இப்படி யெல்லாமிருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டதால் அனேகர் தங்களை பக்திவான்கள் என்று பிறர் சொல்லவேண்டுமென்று கருதி பூச்சுப்போடுவதும், பட்டைநாமம் போடுவதும், சதா கோவிலுக்குப் போவதும், பாட்டுகள் பாடி அழுவதும் வாயில் சிவசிவ என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதுமான காரியங்களைச்செய்து பக்திமான்களாகக் காட்டிக்கொள்ளுகின்றார்களோ அது போலும், எப்படிக்குழந்தைகள் தூங்குவதுபோல் வேஷம் போட்டு கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தால் பெரியவர்கள் குழந்தைகளின் தூக்கத்தைப் பரிசோதிப்பதற்காக "தூங்கினால் கால் ஆடுமே" என்று சொன்னால் அந்தக் குழந்தை தன்னைத்தூங்குவதாக நினைக்கவேண்டுமென்று கருதி காலைச் சிறிது ஆட்டுமோ அதுபோலும், எப்படி பெண்கள், இப்படி இப்படி இருப்பதுதான் கற்பு என்றால் பெண்கள் அதுபோலெல்லாம் நடப்பதுபோல் நடித்துத்தங்களை கற்புள்ளவர்களென்று காட்டிக்கொள்ளுகின்றார்களோ அதுபோலும், உண்மையானகாதலர்களானால் இப்படியல்லவா இருப்பார்கள்? என்று சொல்லிவிட்டால், அல்லது அதற்கு இலக்கணம் கற்பித்துவிட்டால், அதுபோலவே நடந்துகாதலர்கள் என்பவர்களும்தங்கள் காதலைக்காட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். இதற்காகவே அவர்கள்இல்லாத வேஷத்தை யெல்லாம் போடுகிறார்கள். அதை விவரிப்பது வென்றால் மிகவும் பெருகிவிடும்.

ஆகவே ஆசையைவிட, அன்பைவிட, நட்பைவிட, காதல் என்பதாக வேறு ஒன்று இல்லை என்றும், அவ்வன்பு, ஆசை நட்பு ஆகியவைகள்கூடமக்களுக்கு அஃறிணைப்பொருள்கள் இடத்திலும் மற்ற உயர்திணைப் பொருள்களிடத்திலும் ஏற்படுவதுபோல் தானேயொழிய வேறில்லை யென்றும் அது

வும் ஒருவருக்கொருவர் அறிந்து கொள்வதிலிருந்து, நடபடிக்கையில் இருந்து, யோக்கியதையில் இருந்து, மனப்பான்மையில் இருந்து, தேவையில் இருந்து, ஆசையில் இருந்து, உண்டாவதென்றும் அவ்வறிவும் நடவடிக்கையும், யோக்கியதையும், மனப்பான்மையும், தேவையும், ஆசையும், மாறக்கூடியதென்றும், அப்படி மாறும்போது அன்பும், நட்பும் மாறவேண்டியதுதான் என்றும், மாறக்கூடியதுதான் என்றும் நாம் கருதுகின்றோம். ஆகவே இதிலிருந்து நாம் யாரிடமும் அன்பும், ஆசையும், நட்பும் பொருளாகக்கொண்ட காதல்கூடாதென்றோ, அப்படிப்பட்டதில்லை என்றோ, சொல்ல வரவில்லை.

ஆனால் அன்பும், ஆசையும், நட்பும், மற்றும் எதுவானாலும் மன இன்பத்திற்கும், திருப்திக்குமேயொழிய, மனதிற்குத்திருப்தியும், இன்பமும், இல்லாமல் அன்பும், ஆசையும், நட்பும் இருப்பதாகக் காட்டுவதற்காக அல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காகவே இதை எழுதுகின்றோம். இதுவும் ஏன் எழுதவேண்டியதாயிற்று என்றால் மற்றவர்கள் திருப்தியிலும், சந்தோஷத்திலும் நுழைந்துகொண்டு தொட்டதிற்கெல்லாம் "இது காதலல்ல" "அது காதலுக்கு விரோதம்" "அது காம இச்சை" "இது மிருகஇச்சை" "இதுவிபசாரம்" என்பதுபோன்ற அதிகப்பிரசங்கித்தனமான வார்த்தைகளை ஒருவித பொறுப்புமில்லாதவர்கள் எல்லாம் கூறுவதால் அப்படிப்பட்டவர்கள் கூற்றையும், கூறும் காதலையும், சற்று பார்த்துவிடலாம் என்றே இதைப்பற்றி எழுதலானோம்.

———

நான்காம் அத்தியாயம்.

——:O:——

கல்யாண விடுதலை.

ஆண் பெண் கல்யாண விஷயத்தில் அதாவது புருஷன் மனைவி என்ற வாழ்க்கையானது நமது நாட்டில் உள்ள கொடுமையைப்போல் வேறு எந்த நாட்டிலும் கிடையவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். நமது கல்யாண தத்துவம் எல்லாம் சுருக்கமாகப் பார்த்தால் பெண்களை ஆண்கள் அடிமையாகக்கொள்ளுவது என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமே அதிலில்லை. அவ் வடிமைத்தனத்தை மறைத்துப் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்கே சடங்கு முதலியவைகள் செய்யப்படுவதோடு அவ்வித கல்யாணத்திற்கு தெய்வீகக் கல்யாணம் என்பதாக ஒரு அர்த்தமற்ற போலிப் 'பெயரையும் கொடுத்துப் பெண்களை வஞ்சிக்கின்றோம்.

பொதுவாகக் கவனித்தால் நமது நாடுமாத்திரமல்லாமல் உலகத்திலேயே அனேகமாய் கல்யாண விஷயத்தில் பெண்கள்மிக்கக்கொடுமையாயும், இயற்கைக்கு விரோதமானநிர்ப்பந்தமாயும்நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை நடுநிலைமையுள்ள எவரும் மறுக்கமுடியாது. ஆனால் நமது நாடோ இவ் விஷயத்தில் மற்ற எல்லா நாட்டையும்விட மிக்க மோசமாகவே இருந்துவருகிறது.

இக் கொடுமைகள் இனியும் இப்படியே நிலைபெற்று வருமானால் சொற்பகாலத்திற்குள்ளாக அதாவது ஒரு அரை நூற்றுண்டுகளுக்குள்ளாகக் கல்யாணச் சடங்கும், தொந்தமும் உலகத்தில் அனேகமாய் மறைந்தேபோகும் என்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். இதை அறிந்தே மற்ற நாடுகளில் அறி

ஞர்கள் பெண்கள் கொடுமையை நாளுக்குநாள் தளர்த்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். நம் நாடுமாத்திரம் குரங்குப்பிடியாய் "பழய கருப்பனுகவே" இருந்துவருகின்றது. ஆதலால் தலைகீழ் முறையான பெண்கள் கிளர்ச்சி ஒன்று நமது நாட்டில் தான் அவசரமாய் ஏற்படவேண்டியதிருக்கின்றது.

செங்கல்பட்டு சுயமரியாதை மகாநாட்டில் பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் கல்யாண விடுதலை செய்துகொள்ள உரிமையிருக்கவேண்டும் என்பதாக ஒரு தீர்மானம் செய்யப்பட்டவுடனும் பின்னர் சென்னையில்கூடிய பெண்கள் மகாநாட்டில் கல்யாணரத்துக்கு ஒரு சட்டம் வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவுடனும் உலகமே முழுகிவிட்டதாக சீர்திருத்த வாதிகளென்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்பவர்கள் உட்பட பலர் கூக்குரலிட்டார்கள். ஆனால் செங்கல்பட்டு தீர்மானத்திற்குப் பிறகு வெளிநாட்டிலும், இந்தியாவிலும் பலவிடங்களில் கல்யாண ரத்துச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. ருஷியாவில் கல்யாணமே தினசரி ஒப்பந்தம்போல் பாவிக்கப்பட்டுவருகின்றது. ஜர்மனியில் புருஷனுக்கும், பெண்ஜாதிக்கும் இஷ்டமில்லையானல் உடனே காரணம் சொல்லாமலே கல்யாணத்தை ரத்துச் செய்துகொள்ளலாமென்பதாக சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயமாகும். சமீபத்தில் பரோடா அரசாங்கத்தாரும் "கல்யாணரத்துக்கு" சட்டசபையில் சட்டம் நிறைவேற்றி விட்டார்கள், மற்றும்பல மேல்நாடுகளிலும் இவ்விதச்சட்டங்கள் இருந்தேவருகின்றது, நமதுநாட்டில்மாத்திரம் இவ்விஷயமாய் சட்டம்செய்வதைப்பற்றி கவனிக்கப்படாமலிருந்து வருகின்றதானது மிகவும் அறிவீனமான காரியமென்றே சொல்ல வேண்டும். சாதாரணமாகத்தென்னாட்டில் பத்திரிகைகள்மூலம் அனேக புருஷர்கள் தங்களது பெண்ஜாதிகளின் நடவடிக்கை

களில் சந்தேகங்கொண்டு கொலைகள் செய்ததாகத்தினம் தினம் செய்திகள் வெளியாவதை பார்த்துவருகின்றோம்.

சிலசமயங்களில் ஒருபெண்ஜாதியின் நடவடிக்கை சந்தேகத்திற்குப் பல கொலைகள் நடந்ததாகவும் பார்க்கின்றோம். தெய்வீக சம்மதமான கல்யாணங்கள் இப்படி முடிவடைவானேன்? என்பதைப்பற்றி தெய்வீகத்தில் பிடிவாதமுள்ள எவருக்குமே யோசிக்கப் புத்தியில்லை. பெண்கள்உலகம் முன்னேற்றமடையவேண்டுமானல்—அவர்களுக்கும் மனிதத்தன்மை ஏற்படவேண்டுமானல்—ஆண்களுக்கு திருப்தியும், இன்பமும், உண்மையான காதலும், ஒழுக்கமும் ஏற்படவேண்டுமானல் கல்யாணரத்துக்கு இடம் அளிக்கப்படவேண்டியது முக்கியமான காரியமாகும். அப்படிக்கில்லாதவரை ஆண் பெண் இருவருக்கும் சுதந்திர வாழ்க்கைக்கு இடமே இல்லாமல்போய்விடும்.

நமது "சீர்திருத்தவாதிகள்" பலர். ஒரு மனிதன் இரண்டு பெண்டாட்டிகளைக்கட்டிக்கொள்வதைப்பற்றி மாத்திரம் குடிமுழுகிப்போய்விட்டதாகக் கூச்சல் போடுகின்றார்கள். இவர்கள் எதை உத்தேசித்து இப்படிக் கூச்சல் போடுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. மதத்தை உத்தேசித்தா? அல்லது பகுத்தறிவை உத்தேசித்தா? அல்லது பெண்கள் நலத்தை உத்தேசித்தா? அல்லது மனிதர் சுதந்திரத்தை உத்தேசித்தா? என்பது நமக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை. அல்லது மனித ஒழுக்கத்தை உத்தேசித்தா இப்படிப் பேசுகின்றார்களா? என்பதும் விளங்கவில்லை. இதைப்பற்றி மற்றொரு சமயம் விவரிப்போம்.

நிற்க, ஒரு பெண்சாதிக்குமேல் மனிதன் கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது என்று சொல்லுபவர்களை நாம்

ஒன்று கேட்கின்ருேம்? அதென்னவெனில் கல்யாணம் என்பது மனிதன் இன்பத்துக்கும், திருப்திக்குமா? அல்லது சடங்குக்காகவா? என்று கேட்பதோடு இஷ்டமில்லாத ஒற்றுமைக்கு இசையாத, கலவிக்கு உதவாத, ஒருபெண் எந்தக் காரணத்தினுலோ ஒருவனுக்குப் பெண்சாதியாக நேர்ந்து விட்டால், அப்போது புருஷனுடைய கடமைஎன்ன என்று கேட்கின்ருேம்? அதுபோலவே ஒரு பெண்ணுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷன் அமைந்து விட்டால் அப்பெண்ணின் கதி என்ன என்று தான் கேட்கின்ருேம்? கல்யாணம் என்பது தெய்வீகமாகவோ, பிரிக்க முடியாததாகவோ உண்மையில் இருக்குமாயின் அதில் இவ்வித குற்றங்கள் ஏற்பட முடியுமா? என்பதை யோசித்தாலே தெய்வீகம் என்பது முழுப்புரட்டு என்பது எப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கும் புரியாமற் போகாது. ஆகவே நமது நாட்டிலும் மற்ற நாடுகளில் இருப்பது போன்ற கல்யாண ரத்துக்குச் சட்டம் சமீபத்தில் ஏற்படாமல் போகுமாயின் கல்யாண மறுப்புப் பிரசாரமும், கல்யாணம் ஆனபுருஷர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் பல தாரப் பிரசாரமும்தான் செய்யவேண்டியதுவரும். அன்றியும், இதுசமயம் ஒற்றுமைக்கும், திருப்திக்கும், இன்பத்திற்கும் உதவாத பெண்களையுடைய புருஷர்கள் கண்டிப்பாக-தைரியமாக முன்வந்து தங்களுக்கு இஷ்டமான பெண்களை திரும்பவும் மணம் செய்துகொள்ளத் துணியவேண்டும் என்றும் தூண்டுகின்ருேம். ஏனெனில் அப்படி ஏற்பட்டால் தான் தெய்வீகம் என்கின்ற பெயரைச்சொல்லிக் கொண்டு புருஷர்களுக்கும், பெண்களுக்கும், சம்மதமும் முன் பின் அறிமுகமும் இல்லாமல் செய்யப்பட்டுவரும் கல்யாணங்களில் மக்கள் அடையும் துன்பம் ஒழிபடமுடியும். மனிதன் ஏன் பிறந்தானே ஏன் சாகிருனே என்பது வேறு விஷயம்.

ஆதலால் அது ஒருபுறமிருந்தாலும் மனிதன் இருக்கும்வரை அனுபவிக்கவேண்டியது இன்பமும், திருட்தியுமாகும். இதற்கு ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணும் முக்கிய சாதனம்.

அப்படிப்பட்டசாதனத்தில் இப்படிப்பட்ட துன்பத்திற்கிடமான இடையூறு இருக்குமானால் அதை முதலில் களைந்தெரிய வேண்டியது' ஞானமுள்ள மனிதனின் கடமையமாகும். மனித ஜீவகோடிகளின் திருப்திக்கும், இன்பத்திற்கும் வேலை செய்பவர்கள் இதையே செய்யவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் 'ஏதோகல்யாணம்என்பதாகஒன்றைச்செய்துகொண்டோமே, செய்தாய்விட்டதே, அதுஎப்படி இருந்தாலும்சகித்துக்கொண்டுதானே இருக்கவேண்டும்' என்றுகருதி துன்பத்தையும், அதிருப்தியையும் அநுபவித்துக்கொண்டிருப்பதும், அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கச்செய்வதும், மனிதத்தன்மையும், சுயமரியாதையுமற்ற தன்மையுமேயாகும் என்பதே நமதபிப்பிராயமாகும்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

—:0:—

மறுமணம் தவறல்ல.

"ஒரு மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்யலாமா?" என்ற விஷயத்தில் பலருக்கு பலவித ஐயப்பாடுகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்குள்ளே இம்மாதிரி மறுமணம் செய்துகொள்வது தவறு என்கிற அபிப்பிராயமும், சந்தேகமும் இருந்துவருகிறது. பொது ஜனங்களிலும் பலர் "மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்வது சீர்திருத்தக் கொள்கைக்கு விரோதம்" என்று கருதுகிறார்கள்.

முதலாவது இந்தக் கேள்வியைப்பற்றிக் கவனிக்கும் முன்பு மணம் என்பது என்ன? என்பதை முதலில் விளக்கிக் கொள்ளவேண்டும். மணம் என்பதை நாம் மணமக்கள் சௌகரியத்துக்காகச் செய்துகொள்ளப்படும் ஒரு ஒப்பந்த ஏற்பாடு என்றுதான் கருதுகின்றோம். அதில் இருவர்களுடைய சுபேட்சையையும் சேர்ந்தோ அல்லது தனித்தனியோ கட்டுப்படுத்தும் எவ்விதகொள்கைகளும் சேர்ந்தோ இருக்கக்கூடாது என்றும் கருதுகின்றோம். இம்மாதிரி கருதுவது சரியா, தப்பா? என்று முடிவு செய்வதிலிருந்தே மேற்கண்ட கேள்விக்குச் சிறிது சமாதானமும் கிடைத்து விடும்.

நிற்க, இன்று உலகத்தில் இயற்கை உணர்ச்சியிலும் அநுபவத்திலும் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையின் கீழும் மறுமணம் என்பது எங்காவது தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? என்பதை நம்மால் அறிய முடியவில்லை. அதுமாத்

திரமல்லாமல் மண விஷயமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்ட திட்டங்களிலும், எந்தமத சம்மதமான கொள்கைகளிலும் மறுமணம் என்பது தடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. இந்து மதத்தில் அறுபதினாயிரம் பெண்கள் வரையும் இஸ்லாமிய மதத்தில் 4 பெண்கள் வரையிலும் கிறிஸ்துவ மதத்தில் அளவு குறிப்பிடாமல் எவ்வளவு பெண்களை மணம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தாலும், அதுவரையிலும், மணம் செய்து கொள்ள இடமிருக்கின்றது. இவற்றுள் கிறிஸ்து மதத்தில் மாத்திரம் திருமணத்தை ரத்து செய்து விட்டு மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்பதாகவும், அந்தப்படி ரத்து செய்து கொள்ளுவதிலும் இன்னின்ன நிபந்தனைகளின்படிதான் செய்துகொள்ளலாம் என்றும் காணப்படுகின்றது. அதாவது சமுதாய சம்மந்தமான ஒரு பந்தோபஸ்தை உத்தேசித்து. மாத்திரமே அல்லாமல் கொள்கைக்காக அல்ல என்று புரியும்படியாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே இவ்வளவுதான் மறுமண விஷயத்தில் மற்ற மதத்திற்கும் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கும், உள்ள வித்தியாசம். எனவே ஒன்றுக்கொன்று நிபந்தனைகளிலும், நிட்டங்களிலும் தான் வித்தியாசமே தவிர மற்றப்படி மறுமணக்கொள்கையை மதங்களின்படி பார்த்தால் எந்த மதமும் ஆட்சேபித்திருப்பதாய் தெரியவில்லை. அன்றியும் இந்து மதத்தில் கடவுள்களே பல மணங்கள் செய்துகொண்டதாகவும், மற்றும் பல வைப்பாட்டிகளை வைத்திருப்பதாகவும், மத ஆதாரங்களில் காணப்படுவதுடன் அக்கடவுள்களை அந்தப்படியே—அதாவது பல மனைவிகள் வைப்பாட்டிகள் ஆகியவைகளுடன் பூசை, உற்சவம் முதலியவைகள் செய்தும்வணங்குகின்றார்கள். இஸ்லாமிய மதத்திலும் தோழர் முஹமத்நபி அவர்களே பல மனைவிகளுடன் இருந்த

தாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே இதை மறுப்பவர்களோ இம்மாதிரி கடவுள்களையோ, நபிகளையோ, குற்றம் சொல்லுகின்றவர்களோ ஒருக்காலும் தங்கள் மதத்தின் பேரால் மத சம்மந்தமான கட்டளைகளின் பேரால் மறுக்கின்றோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியாது. அந்தப்படி யாராவது ஒருவர் தன்னை இந்துவென்று சொல்லிக்கொண்டு இம்மாதிரி-அதாவது ஒருமனிதன் மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்ளலாமா? என்று கேட்பாரேயானால் அப்படிப்பட்டவர், தம் மதத்தைவிட தன்னுடைய பகுத்தறிவையோ அல்லது அனுபவ சௌகரியத்தையோ அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு கொள்கையையோ முக்கியமாகக்கருதிக்கொண்டு இம்மாதிரி கேள்வி கேட்கவந்திருக்கிறார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே அக் கேள்விக்காரர் தன்னை இந்து என்று கருதிக்கொண்டு கேள்வி கேட்பதைவிட பகுத்தறிவுக்காரர் என்றோ அனுபவக் கொள்கைக்காரர் என்றோ கருதிக்கொண்டு கேள்வி கேட்கிறார் என்று அறிந்தோமானால் அது விஷயத்தில் நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவதுடன் அவருக்கு நியாயம் மெய்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் நமக்குச் சிறிதும் கஷ்டமில்லை யென்றே எண்ணுகின்றோம்.

நிற்க, பொதுவாக ஒருமனிதனுக்குத் தன் முதல் மனைவி (1) செத்துப் போனகாலத்திலும், (2) மற்றொரு கணவனிடம் ஆசைகொண்டு வெளிப்பட்டுவிட்டகாலத்திலும் மறுமணம் செய்துகொள்வதை யாரும் குற்றம் சொல்லுவதில்லை. அதுபோலவே (3) தீராத கொடிய வியாதிக்காரியாயிருக்கும் காலத்திலும் மறுமணம் செய்துகொள்வதை யாரும் ஆட்சேபனை செய்வதில்லை. (4) பைத்தியகாரியாய் புத்தி

சுவாதீனமில்லாமற் போய்விட்டகாலத்திலும், யாரும் ஆட்சேபனை செய்வதில்லை. ஆகவே பகுத்தறிவுக்காரரும் அநுபவக்கொள்கைக்காரர்களும் மேற்கண்ட முதல்சந்தர்ப்பம் தவிர மற்ற மூன்றுசந்தர்ப்பங்களிலும் மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்வதை ஆட்சேபிக்கமாட்டார்கள். இனி ஐந்தாவது ஆறுவது முதலியவைகளாகப் பல விஷயங்களைக் கவனிப்போம். (5) மனைவி அறியாமையாலோ முரட்டுத்தனமான சுபாவத்தாலோ புருஷனை லட்சியம் செய்யாமல் எதுமாறாய் நடந்துகொண்டுவருவதாக வைத்துக்கொள்வோம். (6) புருஷன் பெண்ணின் மனதிற்குத் திருப்திப்படாததாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ புருஷனிடம் பெண்ணுக்கு அன்பும் ஆசையும் இல்லாமல் வெறுப்பாயிருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். (7) மேற்கண்ட குணங்களுடன் அடிக்கடி தாய்வீட்டுக்குப் போய்விடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். (8) புருஷனுடைய கொள்கைக்கு நேர் மாற்றமான கொள்கையுடன் புருஷன் மனம் சதா சங்கடப்படும்படி பிடிவாதமாய் நடந்துகொள்ளும் சுபாவமுடையவள் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். (9) செல்வச் செறுக்கால் புருஷனைப்பற்றி லக்ஷியமோ கவலையோ இல்லாமல் நடந்துகொள்ளுகிறவள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவைகள் மாத்திரமல்லாமல் மற்றும் இதுபோன்ற குணங்கள் உள்ள மனைவியிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட கணவன்கதி என்ன ஆவது? என்பதைக் கவனிக்க வேண்டியது கேள்வி கேட்பவர்கள்—அதாவது அநுபவக்கொள்கைக்காரர்கள் என்பவர்களின் முக்கிய கடமையாகும். இவைதவிர புருஷனுக்கு 12 வயதிலும் பெண்ணுக்கு 10 வயதிலும் மற்றும் மணமக்களுக்கு இதிலும் கீழான வயதிலும் பெற்றோர்களாலோ மற்றோர்களாலோ திருமணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் மணமக்கள் அநுசரிக்க

வேண்டிய தர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட மணங்களாகுமா? அல்லது திருமணங்கள் செய்துவைத்தவர்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய தர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவைகளாகுமா? என்பதும் கேள்விகேட்கின்றவர்கள்-அதாவது பகுத்தறிவுக்காரர்கள் கவனிக்கவேண்டிய முக்கிய விஷயங்களாகும். இந்தக் காரணங்கள் தவிர மற்றும் எது எப்படி இருந்தாலும் மனதுக்குப் பிடிக்கவில்லை, அன்புக்குச் சிறிதும் பாத்திரமில்லை, வாழ்க்கைத்திருப்திக்கும், இன்பத்திற்கும், சிறிதும் பயன்படவில்லை என்று மணமகன் முடிவுசெய்து கொள்ளத்தகுந்த மணமகளாய் அடைந்துவிட்டால், அப்போது மணமகனின் கடமை என்ன? என்பதை மதக்கட்டுப்பாட்டுக்காரரும் அநுபவக் கொள்கைக்காரரும் பகுத்தறிவுக்காரரும் பாமர பொதுஜனங்களும் சேர்ந்து கவனித்துப் பார்க்க வேண்டிய காரியமாகும்.

கடைசியாக இவைகளெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இவைகளைப்பற்றிய யோசனையே சிறிதுமின்றி-மற்றொருபுறம் "எப்படியிருந்தாலும் பொருத்துக்கொள்ளவும் சகித்துக்கொள்ளவும்வேண்டும், ஒருக்காலமும் மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது" என்று ஒருவர் சொல்லுவாரானால் அப்படிச் சொல்லுகின்றவர் எந்தக் கொள்கையின் மீது அல்லது என்ன அவசியத்தைக்கோரி அல்லது என்ன நியாயத்தை உத்தேசித்து எவ்வித அநுபவத்தை அனுசரித்து அல்லது எந்தப் பகுத்தறிவைக்கொண்டு இப்படிச் சொல்லுகின்றார்கள், அல்லது எதிர்பார்க்கின்றார்கள் என்பது விளக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுது தான் அது கவனிக்கப் படத்தக்கதாகும். ஏனெனில் சாதாரணமாகப் பேசுவோமானால் வெகு சாதாரண பாமர மக்கள் என்பவர்களும் கூட இக்காலத்தில் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது

அது "சுருதி யுக்தி அநுபவம் ஆகிய மூன்றிற்கும் பொருத்தமாயிருக்கின்றதா" என்று கேட்பது எங்கும் சகஜமாயிருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். அன்றியும் அம்மூன்று வார்த்தைகளின் அமைப்பும் முதலில் குறிப்பிட்ட சுருதிப்படி அதாவது நமக்கு முந்தியிருந்த அநுபவசாலிகளின் அபிப்பிராயங்கள் என்கின்ற முறையில் கவனிக்கவேண்டும் என்கின்ற தத்துவம் கொண்டதானாலும் அப்படிப்பட்ட அநுபவசாலிகளின் அபிப்பிராயம் எவ்வளவு சரியானதென்று சொல்லப்பட்டாலுங்கூட மற்றும் அவ்விஷயமானது யுக்திக்கு (அதாவது நமது பகுத்தறிவுக்கு)ம் ஒத்ததாயிருக்கின்றதா வென்று கவனிக்கவேண்டு மென்கின்ற தத்துவத்தையேகொண்டு யுக்தி என்பதை இரண்டாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதையும் பார்க்கின்றோம். அப்படியும்—அதாவது யுக்திக்கு பொருத்தமானதாக இருந்துவிட்டதாகச் சொல்லப்படுவதானாலும் அது அநுபவத்திற்கு (அதாவது நடைமுறையில் கொண்டுசெலுத்த) ஏற்றதாயிருக்கின்றதா? என்று கவனித்துப்பார்க்கவேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தை வைத்தே அநுபவமென்பதை முடிவில் மூன்றாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது யாவருக்கும் விளங்கும். ஆகவே ஒரு மனிதன் "ஒருமனைவி இருக்கும்போது மறுமணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது" என்பது இந்த மேற்கண்ட மூன்று பரீட்சைகளில் எந்தப் பரீட்சைக்கு விரோதமானதென்று கேட்கின்றோம். நிற்க, திருமணத்தில் மணமகனுக்கு மணமகளை வாழ்க்கைத் துணை என்று கருதுகின்றோம். இந்நிலையில், மேலே ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட 9 வகைப்பட்ட குற்றமான குணங்களமைந்த மணமகள் ஒரு மணமகனுக்கு அமையப்பட்டுவிட்டால் அது வாழ்க்கைத் துணையா? அல்லது வாழ்க்கைத் தொல்லையா? என்பதை முதலில் கண்டிப்

பாய்க் கவனிக்கவேண்டும். வேடிக்கையாக வெளியிலிருந்து பேசுகின்றவர்கள் உண்மையறியாமல்—நிலையறியாமல் சிந்திக்கும் பொறுப்பற்ற முறையில் பாமர மக்களின் ஞானமற்ற தன்மையை தங்களுக்கு ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு கண்மூடித்தனமாய் குற்றம் சொல்லக் கருதிக்கொண்டு "மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்யலாமா" என்று யார் வேண்டுமானாலும் பேசிவிடலாம். அதாவது "மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்து கொள்வது அக்கிரமம், அயோக்கியத்தனம்" என்பதாகச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் அந்தப்படி செய்து கொண்டது தப்பா? அல்லது இந்தப்படி சொன்னது தப்பா? என்பதையும் பகுத்தறிவைக்கொண்டாவது, அநுபவத்தைக் கொண்டாவது இந்தப்படி பேசுகின்றோமா — நினைக்கின்றோமா — பிரவேசிக்கின்றோமா என்று நினைத்துப்பார்த்தால் கடுகளவு அறிவுடையவனுக்கும் ஒருக்காலமும் உண்மை விளங்காமற் போகாது என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவோம்.

கடைசியாக ஒன்று சொல்லுகின்றோம். ஒரு மனிதன் ஒரு விஷயம் தனக்கு இஷ்டமில்லை என்றோ அல்லது இஷ்டமாயிருக்கின்றதென்றோ இன்ன காரியம் செய்யத்தனக்கு உரிமை இருக்கவேண்டுமென்றோ, உரிமை இருக்கக்கூடாதென்றோ கருதுவதற்கு அருகதையுடையவன் தானா? அல்லது மற்றவர்களா? என்பதும் இம்மாதிரி விஷயங்களில் முடிவான அபிப்பிராயத்திற்கு வர அவனுக்கு உரிமை இல்லையா? என்பதையும் கவனிக்கவேண்டியது உண்மையான விடுதலையும் சுதந்தரமும் கோருகின்றவர்களின்கடமையாகும்.

நிற்க, வாஸ்தவத்திலேயே அன்பும் ஆசையும் இல்லாத, அல்லது தனக்கு ஏற்படாத ஒரு இடத்தில் மனிதன் எப்படி வாழ்வது? மக்களுடைய அன்புக்கும் ஆசைக்கும், இன்பத்

திற்கும், திருப்திக்கும்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணும், ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணும் சேர்ந்து மணம் (வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்) செய்து கொள்ளுவதா? அல்லது மணம் செய்து கொண்டதற்காக அன்பையும், ஆசையும், இன்பத்தையும், திருப்தியையும், தியாகம் செய்வதா? என்பதை ஜீவசுபாவமுடைய ஒவ்வொருவரையும் யோசித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டுகின்றோம். உலகிலுள்ள மூடப்பழக்க வழக்கங்களில்—அர்த்தமற்ற கட்டுப்பாடுகளில்—சிக்கிக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மக்களை அவற்றிலிருந்து விடுவிப்பது என்பது சுலபமான காரியமல்லவானாலும் அவ்விதக் கட்டுப்பாடுகளையும், கஷ்டங்களையும் ஒழிக்கவென்றே ஏற்பட்ட ஸ்தாபன நடவடிக்கைகளையே மூடப்பழக்க வழக்கப் படியும், குருட்டு நம்பிக்கைப்படியும் செய்யவில்லை என்று குற்றம் சொன்னால், சொல்லுபவர்களுக்கு அறிவு என்பது ஏதாவது இருக்கின்றதா? என்றுதான் கருதவேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில் இவ்வியக்கம் அதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கும் போது அதன் நடவடிக்கைகள் வேறு எப்படியிருக்க முடியும். ஆகையால் இவ்வித யுக்திக்கும், அனுபவத்திற்கும், மனித சுதந்திரத்திற்கும், இன்பத்திற்கும், திருப்திக்கும் விரோதமான கொள்கைகள் எதற்காக காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்னும் விஷயங்களை அன்பர்கள் நடுநிலையில் இருந்து நேர்வழியில் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக.

நிற்க, சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள்ளாகவே மறுமண விஷயத்தில் உள்ள அதிருப்தியைப்பற்றிச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கலியாண ரத்து என்பதும் ஒரு திட்டமாகும். அந்தப்படியே செங்கற்பட்டு மகாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஈரோடு மகா

நாட்டில் அதற்காக ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே மணம் செய்து கொண்ட மணமக்கள் அந்தப்படியே கணவன் மனைவியையோ மனைவி கணவனையோ கலியாணபந்தத்திலிருந்து நீக்கிவிட அல்லது நீக்கிக்கொள்ள உரிமை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டாய் விட்டது. இந்தப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கை அமுலில் கொண்டுவரச் சட்டசம்மந்தமான இடையூறு யாருக்காவது எந்த மதத்திற்காவது இருக்குமானல் அதற்காக சட்டத்தையுத்தேசித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதா? அல்லது சட்டங்களை கவனிக்காமல் நியாயம் என்று தோன்றியபடி நடந்து கொள்ளுவதா? என்பதைக் கவனித்துப்பார்த்தால் அவர்களது அதிர்ப்திக்குச் சிறிதும் இடமிருக்காது என்றே கருதுகின்றோம்.

உதாரணமாக சுயமரியாதைக் கொள்கைப்படி செய்யப்படும் திருமணங்களிலும் சில சட்டப்படி செல்லக்கூடாதவைகளாகயிருந்தாலுமிருக்கலாம். அதாவது,

"மணமக்கள் இருவரும் வேறு வேறு ஜாதிகள்" என்று சொல்லப்படும் கலப்பு மணங்களும் மூடப்பழக்க வழக்கங்களும், அர்த்தமற்றதும், அவசியமற்றதுமான சடங்குகள் செய்யப்படாத சில திருமணங்களும், செல்லுபடியற்றதாகவானாலும் ஆகலாம் என்று சட்டவல்லனர்கள் சொல்லுவதாகக் கேள்விப்படுகின்றோம். அப்படியிருந்தாலும் கொள்கையிலிருக்கும் அவாவை உத்தேசித்து சட்டத்தைக் கவனியாமலும் அதனல் ஏற்படக்கூடிய பலன்களை லட்சியம் செய்யாமலும் எல்லாவற்றிற்கும் துணிந்து பலர், மணம் செய்து கொள்வதை நாம் பார்க்கின்றோம். ஆகவே மறுமண விஷயத்தில் முதல் "மனைவி"யை சட்டப்படி கல்யாணரத்து செய்ய முடியாமல் போய்விட்டதால் "கல்யாணரத்து

செய்யாமல் மறுமணம் நடத்தப்பட்டது" என்று சொல்லப் படுவதை விட இம்மாதிரி திருமணங்களில் சுயமரியாதைக் காரர்களுக்கு கொள்கைப் பிசகோ, நியாயப்பிசகோ இருப்ப தாக நமக்குத்தோன்றவில்லை.

தவிரவும், முதல் மனைவி மணமகனுடன் ஒன்முக வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கும்போதுகூட, மறுமணம்செய்து கொள்ளப்படுவதையும் சுயமரியாதைக்கொள்கை ஏன் ஆதரிக்கின்றது என்பதைப்பற்றியும் சற்று கவனிப்போம். மக்களின் அன்பும், ஆசையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு அது இன்னவிதமாக இன்னாரோடு மாத்திரம்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதாக நிர்ப்பந்திக்க எவ்வித நியாயமும் இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் ஆசை என்பது ஜீவ சுபாவமானது. அதை ஏதோ ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்காகத் தடுத்துவைப்பது என்பது ஒருவகையான அடிமைத்தனமே யாகும். அன்பு, ஆசை ஆகியவைகள் ஏற்படுவது ஜீவனுக்கு இயற்கை சுபாவம் என்றும், அது சுதந்திரமுடையதாயும் உண்மையுடையதாயும் இருக்கவேண்டும் என்றும், அதை ஒரு இடத்திலாவது, ஒரு அளவிலாவது கட்டுப்படுத்துவது என்பது ஜீவ சுபாவத்திற்கும் இயற்கைத் தத்துவத்திற்கும், மீறினதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்ற மக்கள், அன்பு ஒருவரிடம் தான் இருக்கவேண்டும்; ஆசை ஒருவரிடம் தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல முன்வருவது முன்னுக்குப் பின் முரண் எனறே சொல்லுவோம். ஆனால் அநுபவத்தில் உள்ள சில சௌகரிய, அசௌகரியங்களை உத்தேசித்து அன்பும், ஆசையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கவேண்டிய தாக ஏற்படலாம் என்பதை நாம் மறுக்க வரவில்லை. அன்றியும் ஒப்பந்தங்களினால் கட்டுப்படவேண்டியதாகவும் ஆசைப் பெருக்கால் தானுகவே கட்டுப்பட்டு விட்டதாகவும் போனு

லும் போகலாம். அம்மாதிரி நிலைமைகளில் இம்மாதிரிக் கேள்விக்கே இடமில்லை. ஆதலால் அப்படிப்பட்ட காரியங்களை அவரவர்கள் இஷ்டத்திற்கே விட்டுவிடவேண்டியதவசியமாகும். முடிவாக ஒன்று சொல்லி இதை இப்போது முடிக்கின்றோம். அதாவது:-

இம்மாதிரியான கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரேயடியாய் அடியோடு இடம் இல்லாமல் போகவேண்டுமானால், பொதுவாகப்பெண்கள் நிலைமை மாறியாகவேண்டும். ஏனெனில் மேற்கண்ட கேள்விகள் கேட்கப்படுவதற்குப் பெரிதும் அஸ்திவாரமாயிருக்கும் காரணமெல்லாம் "இப்படிச்செய்துவிட்டால் முன் மணம் செய்துகொண்ட பெண்ணின் கதியென்ன ஆவது?" என்கின்ற கவலை கொண்டேதான் கேள்வி கேட்கப்படுகின்றது. எந்தெந்தக்காரணத்தால் புருஷனுக்குப் பெண்பிடிக்கவில்லையோ---ஒத்துவரவில்லையோ— அந்தக் காரணங்களால் பெண்ணுக்குப் புருஷன் பிடிக்காதபோது இப்போது புருஷனுக்கு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படும் சுதந்திரமும் சௌகரியமும் போல, பெண்களுக்கும் ஏற்பட்டு விடுமானால், பிறகு இந்த மாதிரியான அநுதாபமும் கவலையும் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட இடமேயிருக்காது என்பதுதான். நம்மைப் பொருத்தவரை ஆண்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் பெண்ணுக்கும் பொருந்துமென்றும், அவர்களுக்கும் ஆண்களைப்போலவே ஏற்படவேண்டுமென்றும், அம்மாதிரியே அவர்களும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் பெண்களுக்கு உண்மையான சுதந்திரம் ஏற்பட்டதாகும் என்பதோடு உண்மையான திருப்திகரமான இன்பத்தையும் ஆசையையும் அடையமுடியுமென்றும் கருதுகின்றோம்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

——:0:——

விபசாரம்.

விபசாரம் என்னும் வார்த்தையானது அநேகமாய் ஆண் பெண் சேர்க்கை சம்மந்தப்பட்டதற்கே உபயோகப்படுத்தப் பட்டு வருகின்றது. அதிலும் முக்கியமாக அதாவது ஒரு பெண் தனக்குக் கணவன் என்றோ, தன்னை வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றவன் என்றோ, வேசித்தொழிலிலிருப்பவளானாலும் யாராவது ஒரு புருஷனிடம் தற்கால சாந்தியாய் தன்னைக் குத்தகையாய் அனுபவிப்பன் என்றோ சொல்லப்படும்படி யான அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆண்மகனைத் தவிர மற்றொருவரி டமோ பலபேர்களிடமோ சேர்க்கை வைத்துக்கொண்டிருப்ப தற்கே, கணவனாலும் வைப்புக்காரனாலும், குத்தகைக்காரனா, லும், மற்றும் பொது ஜனங்களாலும் சொல்லப்படுகின்ற, அதாவது, ஒரு பெரிய குற்றம் சாட்டுவதற்கும் பழி சுமத்து வதற்கும் உபயோகிக்கும் சொல்லாகும். ஆனால், அதே பெண்ணை அந்தக்கணவனோ, வைப்புக்காரனோ மற்றொருவருக் குத் தன் சம்மதத்தின் பேரில் கூட்டிவிடுவானானால் அதை அவர்கள் விபசாரம் என்று சொல்லுவதில்லை. இந்த சங்கதி பொது ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தாலும் கணவனைத்தான் அவர் களும் வசை கூறி குற்றம் சொல்லுவதே தவிர பெண்ணை விசேஷமாக முன் சொல்லப்பட்ட விபசாரி என்கின்ற முறையில் அநேகமாகக் குற்றம் சொல்லுவதில்லை. அன்றி யும்இம்மாதிரிகுற்றச்சாட்டுதலுக்கும்,வசவுக்கும்,பழிப்புக்கும் உபயோகப்படுத்துதலும் ஆண்களுக்குக் கிடையாது. அன் றியும் ஆண்களை விபசாரகன் என்று வைகின்ற வழக்கமும்

கிடையாது. அப்படிச் சொல்லப்படுவதற்காக எந்த ஆணும் கோபித்துக்கொள்ளுவதும் கிடையாது.

ஆகவே விபசாரம் என்னும் வார்த்தையின் அநுபவ தத்துவத்தைக் கூர்ந்து கவனித்துப்பார்த்தால் "விபசாரம்" என்பது பெண்கள் அடிமைகள் என்பதைக்காட்டும் ஒரு குறிப்பு வார்த்தை என்றுதான் சொல்லவேண்டுமே யொழிய வேறல்ல. ஏனெனில் விபசார தோஷம் என்பதும் விபசாரம் செய்வதால் ஏற்படும் ஒழுக்கக் குறைவு என்பதும் இப்பொழுது வழக்கத்தில் பெண்களுக்கே தான் உண்டேயொழிய ஆண்களுக்கு அந்தமாதிரி கிடையவே கிடையாது.

உதாரணம் வேண்டுமானால் ஒன்றைக் குறிப்பிடுவோம். அதாவது நமது நாட்டில் இதுவரை விபசாரம் செய்ததற்காக வென்று பெண்களைத்தான் பழி சுமத்தி குற்றம் சொல்லி ஜாதியை விட்டுத் தள்ளி வைத்திருக்கின்றார்களேயொழிய — வீட்டை விட்டுத் துரத்தியிருக்கின்றார்களே யொழிய— அடித்தும் உதைத்தும் வைதும் துன்பப்படுத்தியிருக்கின்றார்களே யொழிய—சில சந்தர்ப்பங்களில் கொலைகளுங்கூடசெய்திருக்கின்றார்களேயொழிய — ஆண்களை இம்மாதிரியாகச் செய்திருப்பதாக நாம் கண்டதோ கேட்டதோயில்லை.

நிற்க, சில இடங்களில் விபசாரம் ஆண்களுக்குத் தற்பெருமையாகவும், கீர்த்தியாகவும் கூடயிருக்கின்றதைப்பார்க்கின்றோம். சில ஆண்கள் அதைப் பெருமையாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளுவதையும் கேட்கின்றோம்.

மக்களும் விபசாரி மகன் என்று சொன்னால் தான் கோபித்துக்கொள்ளுகின்றார்களே தவிர விபசாரகனுடைய மகன் என்று சொன்னால் கோபித்துக்கொள்ளுகின்றவர்கள் இல்லை. ஆனால் எந்த சமயத்தில் ஆண்கள் கோபித்துக்

கொள்ளுகின்றார்களென்றால் தங்கள் மனைவிகள், வைப்பாட்டிகள், குத்தகை தாசிகள் விபசாரம் செய்தார்கள் என்று சொன்னால் மாத்திரம் உடனே கோபித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். மேலும் மிகவும் அவமான மேற்பட்டு விட்டதாகப் பதறுகின்றார்கள். மற்றும் தங்கள் பெண்களைத் தங்களுடைய சம்மதத்தின் பேரில் தங்கள் சுயநலத்திற்காக விபசாரத்திற்குவிட இணங்குகிறான் என்றோ, பெண்ணை அடக்க முடியாமல் "ஊர் மேல்" விட்டு விட்டான் என்றோ, சொல்லுகின்ற போது அதிகமாய்க் கோபித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். ஆகவே இந்த அநுபவங்களைக் கொண்டு மேலே காட்டியபடி அதாவது விபசாரம் என்று சொல்லும் வார்த்தையின் தத்துவம் பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகள் என்றும், ஆண்களுடைய போகபோக்கியப் பொருள் என்றும், விலைக்கு விற்கவும், வாடகைக்குவிடவும் கூடிய வஸ்து என்றும் கருதி இருக்கின்றார்கள்—என்பது இன்னும் தெளிவாய் விளங்கும்.

நிற்க விபசாரம் என்னும் வார்த்தையைப் பழக்கத்தில் ஏன் பெண்களுக்குமாத்திரம் சொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டது? "ஆண்களைச் சொல்லுவதற்கு ஏன் அது பயன்படுத்தப்படவில்லை? என்று கவனிப்போமானால் அதிலிருந்து மற்றொரு உண்மையும் புலப்படும். அது என்னவென்றால் விபசாரம் என்று சொல்லப்படுவது சுபாவத்தில் உண்மையாக குற்றமுள்ள வார்த்தையாக இல்லை-என்பதேயாகும். எது போலென்றால் எப்படி கற்பு என்னும் வார்த்தையையும் அது பயன்படுத்தும் முறையும் புரட்டானது என்றும், பெண்ணடிமைகொள்ள உத்தேசித்து ஏற்படுத்தியதாகுமென்றும் சொல்லுகின்றோமோ, அதுபோலவேவிபசாரமென்னும்வார்த்தையும், அதன் பிரயோகமும், புரட்டானதும், பெண்களை அடிமைகொள்வதற்கென்றே ஏற்படுத்தப் பட்டதென்றும்,

ஞாணப்படுவதோடு அது முக்கியமாய் இயற்கைக்கு விரோத மானதென்றும் கூடவிளங்கும். சாதாரணமாகவே இன்றைய கற்பு, விபசாரம் என்னும் வார்த்தைகள் சுதந்திரமும், சமத்துவமும்கொண்ட வாழ்க்கைக்கு சிறிதும் தேவையில்லாததேயாகும். ஜீவசுபாவங்களுக்கு இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் சிறிதும்பொருத்தமற்றதேயாகும்—வாழ்க்கைஒப்பந்த நிபந்தனைகளுக்குமாத்திரம் தேவையுடையதாக இருக்கலாம். ஆனபோதிலுங்கூட அவையும் இயற்கைக்கு முரணானது என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டுதானகவேண்டும். அதற்கு ஆதாரம் என்னவென்றால் மேலே சொல்லப்பட்டது போலவே அவ்விரண்டு வார்த்தையின் தத்துவங்களையும் பெண்கள்மீது மாத்திரம் சுமத்தப்பட்டு ஆண்கள் மீது சுமத்தப்படாமலும் ஆண்கள் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டு கட்டுப்படாமையும், அதைப்பற்றி லட்சியம் செய்யாமையுமே யாகும்.

மற்றும் வேறொரு அத்தாட்சி என்னவென்றால்மக்களில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் கற்புத்தவறுதலும், விபசாரத்தனமும்கூடாதென்று பொதுவாக இருபாலர்களுக்குத் தானுக்கத் தோன்றாமல் இருப்பதோடு பலர் கற்பித்தும் அதற்காகப் பல நிபந்தனைகளைக்கூட ஏற்படுத்தியும் மற்றும் எவ்வளவோ பயங்களைக்காட்டியும், அதனால் சிலராவது அடிதடி, விரோதம், கொலை, உடல்நலிவு முதலியவைகளால் கஷ்டப்படுவதை நேரில் காணக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களிலிருந்தும், இவ்வளவையும் மீறி மக்களுக்கு கற்புக்கு விரோதமாகவும், விபசாரத்திற்கு அனுகூலமாகவும், உணர்ச்சியும், ஆசையும் ஏன் உண்டாகவேண்டுமென்பதைக் கவனித்தால் அது தானக விளங்கும். இயற்கையோடியைந்த வாழ்வு எதுவென்பதையும் இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வாழ்வு எது

வென்பதையும் எவ்வித நாட்டுப்பற்று, நடப்புப்பற்று, பிறப்புப்பற்று என்பதல்லாமல் நடுநிலையிலிருந்து தன் அனுபவத்தையும் தன் மனதில் தோன்றும், உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும் ஒரு உதாரணமாகவும் வைத்துக்கொண்டு, பரிசுத்தமான உண்மையைக் காணுவானேயானால் அப்போதும் கற்பு, விபசாரம் என்னும் வார்த்தைகள் வெறும் புரட்டு என்பதும், மற்றவர்களை அடிமையாகக் கட்டுப்படுத்த உண்டாக்கப்பட்ட சுயநல சூட்சி நிறைந்தது என்பதும் தானாகவே விளங்கிவிடும். விபசாரம் என்பது ஒருவனுடைய "பாத்தியதைக்கு" ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் கட்டுப்பாட்டிற்கு மாத்திரம் விரோதமே தவிர உண்மையான ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமல்ல என்பதற்கு மற்றொரு உதாரணம் கூறுவோம்.

மலையாள நாட்டில் இரண்டு மூன்று ஆண்கள் ஒரு பெண்ணை மனைவியாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகின்ற வழக்கம் உண்டு. ஆனால் அந்தப்பெண் மேற்கண்ட இரண்டுமூன்று புருஷர்களைத்தவிர மற்ற ஆண்களிடம், அதுவும் தங்களுக்கு மனைவியாயிருக்கும் காலத்தில் பிற ஆண்களிடம் சம்மந்தம் வைத்துக்கொண்டால் மாத்திரம்தான் அதை விபசாரமாகக் கருதி சில சம்பவங்களில் கொலைகள்கூட நடக்கின்றன.

மற்றும் சில வகுப்புகளில் தங்கள் இனத்தார் தவிர மற்ற இனத்தாரிடம் சாவகாசம் செய்தால் மாத்திரம் விபசாரமாய்க் கருதப்படுகின்றன. நமது நாட்டிலும் சில வகுப்புகளில் குடும்பத்தைச்சேர்ந்த மச்சாண்டார், கொழுந்தனார் (அதாவது புருஷன் சகோதரர்கள்) மாமனார் ஆகியவர்கள் சம்மந்தமானது விபசாரத்தனமாய்க் கொள்ளப்படுவ

தில்லை. இக்கொள்கைகள் நம்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் மிகுதியும் கொண்ட சில சமூகங்களின் பழக்க வழக்கங்களுடன் கலந்து செல்வாக்குப்பெற்றிருப்பதை இன்றும் தாராளமாய்ப் பார்க்கலாம். இது போல் இன்னும் பல விஷயங்களும் உண்டு. ஆகவே இவைகளையெல்லாம் கவனித்துப் பார்த்தால் விபசாரம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கைமீது, பொதுவான ஒழுக்கக்குறைவு என்கிற தத்துவத்தில் எப்போதும் பழக்கத்தில்—அமுலில் இல்லையென்பது விளங்கும். நிற்க, மனித சமூகத்திற்கென்று பொதுவாக சில கட்டுப்பாடுகளும் ஒழுங்கும் வாழ்க்கைக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதை நாம் அடியோடு ஆக்ஷேபிக்கவரவில்லை. ஆனால் அவை தனிப்பட்டவர்கள், அதாவது ஆண்டான்—அடிமைமுறை எஜமான்-கூலிமுறை, முதலாளி-காரியஸ்தர்முறை, சிநேகிதர்கள் முறை, கூட்டாளிகள் முறை, வாழ்க்கைத் துணைகள் முறை போன்றதன்மைகள் கொண்ட அதாவது தனிப்பட்ட சம்மந்தங்களுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதுபோன்றதான ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடுகள்போல, பொது வாழ்விற்கு பொதுக் கொள்கைகளாயிருக்கக்கூடாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பொதுவாழ்க்கைக்கு ஏற்படுத்தப்படும் கொள்கைகள் என்பன பொது ஜனங்களில் யாருடைய தனி சுதந்திரத்துக்கும் பாதகம் ஏற்படாததாகவும், அதுவும் பிரயோகத்தில் சிறிதும் பாரபக்ஷம் உயர்வு தாழ்வு தத்துவம் கொண்டதல்லாததாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதோடு எல்லாவற்றையும்விட அவை முக்கியமாக இயற்கையோடியைந்ததாகவுமிருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவைகளும் மற்றவர்களுடைய நியாயமான உரிமைக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் சிறிதும் பாதகமுண்டுபண்ணாததாகவுமிருக்கவேண்டும். நியாய

மான, என்றநிலேயே எது நியாயம்? என்பதற்காக "தர்ம சாஸ்திரங்களை"த் தேடவேண்டுமென்பது கருத்தல்ல. மற்றப்படி கண்டுபிடிப்பதென்றால் ஒருவன் தனக்கு நியாயம் என்று சொல்லப்படுவதானது பிறத்தியானும் அதையே தனக்கும் நியாயமென்று சொன்னால் அவன், முதலில் சொன்னவன் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றானா? என்று பார்த்து நிர்ணயிப்பதேயாகும். அதாவது இருவருக்கும் ஒருப் போன்றதும், அன்றியும் அறிவிற்கும் சாத்தியத்திற்கும், அனுபவத்திற்கும் ஏற்றதாகவும் அவசியம் கொண்டதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இப்படிக்கெல்லாம் இல்லாமல் வெறும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு, நாணயமற்றதும் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒவ்வாததுமான விஷயங்களுக்காக வலுத்தவர்கள், தந்திரக்காரர்கள் தங்களுக்குத்தோன்றினபடிக்கெல்லாம் கட்டுப்பாடுகள் செய்துகொண்டுபோவதானது எவ்விதப் பயனையும் தராததோடு மனிதசமூகத்திற்கு வீண் கஷ்டத்தை உண்டாக்கி வருவதோடு, அது வெறும் அடிமைத்தனத்தையும், அறிவுத் தடையையும்தான் உண்டாக்கும்.

சாதாரணமாக பொதுவாழ்க்கையில் ஒருவன் செய்யக் கூடாதென்பதாக ஏற்பாடுசெய்திருக்கும், திருட்டு என்பதான ஒரு குணத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அது இன்றைய வழக்கில் ஒரு மனிதனுக்கு-அதாவது திருட்டு கொடுத்தவனுக்கு கஷ்டத்தையும் மனவருத்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோம். ஏனெனில் நமது சொத்தை ஒருவன் திருடினால் நமக்கு அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால், எதனால் அந்தக் கஷ்டமும் சங்கடமும் ஏற்படுகின்றதென்று பார்ப்போமானால் திருட்டுக் கொடுத்தவன் திருட்டுப்போன சொத்தைத் தன்னுடைய

தென்றும் அது தனக்கே சொந்தமென்றும் எண்ணியிருப்பதால் உலகில் பொருளியல் சமத்துவம் ஏற்படுகின்றவரை திருட்டு என்னும் குணமானது குற்றமாகத்தான் பாவிக்கப்படும். உலகத்திலுள்ள எல்லா சொத்தும் உலகத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் சொந்தம். ஒவ்வொருவனும் பாடுபட்டுத்தான் சாப்பிடவேண்டும். தேவைக்குமேல் எவனும் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது என்பன போன்ற கொள்கைகள் ஏற்பட்டுவிட்டால் திருட்டுப் போவதும் திருட்டுப்போனதைப்பற்றி கவலைப்படுவதும் தானாகவே மறைந்துவிடும். ஆனால் இப்போதும் நான் திருடுவது குற்றமல்ல, நீ திருடுவதுதான் குற்றம்; நான் பொய்சொல்வது குற்றமல்ல; நீ சொல்வதுதான் குற்றம்; நான் விபசாரம் செய்வது குற்றமல்ல; நீ செய்வதுதான் குற்றம் என்பதுபோன்றதான பொது ஒழுக்கங்கள் என்பவைகளும் பொதுக் கட்டுப்பாடுகள் என்பவைகளும் ஒருநாளும் பொதுவாழ்வுக்கும் சமத்துவத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சிறிதும் பயன்படாது. இன்று உலகத்தில் சிறப்பாக நமது நாட்டில் இருந்துவரும் ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, தர்மம் முதலியவைகள் எல்லாம் பெரிதும் இயற்கைக்கு எதிரிபாகவும் அடிமைத்தனத்திற்கு ஆதரவாகவும் தனிப்பட்டவர்கள் சுயநலத்திற்கேற்ற சூட்சியாகவும் செய்யப்பட்டவைகளாகவேயிருக்கின்றன.

கடைசியாக மனிதனின் ஜீவசுபாவம் என்னவென்றால் உணர்ச்சியும் இந்திரியச் செயலும் ஆசையுமேயாகும். உணர்ச்சியின் காரணமாய் பசி, நித்திரை, புணர்ச்சி மூன்றும் முக்கியமான இன்றியமையாத இயற்கை அநுபவமாய்க் காண்கின்றோம், இந்திரியங்களின் காரணமாய்ப் பஞ்சேந்திரியங்களின் அதாவது சரீரம், வாய், கண், மூக்கு, காது ஆகியவை

வனின் செயல்களையும் முக்கியமான-இன்றியமையாத இயற்கை அனுபவமாய்க் காண்கின்றோம்.

ஆகவே பொது உணர்ச்சியும், இந்திரியச்செயலும் மனிதனுக்கு ஆசையை உண்டாக்கிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. ஆசையின்காரணமாய் எதையும் ஆசைப்படுவதும், அதுவும் அனேகமாய் அளவுக்கடங்காமல், மேலும் மேலும் போய்க்கொண்டிருப்பதும், சுபாவமாகவே இருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே உணர்ச்சியும் இந்திரியச் செயலும் ஆசையும் மனிதனால் சாமான்யத்தில் கட்டுப்படுத்தக்கூடியதல்ல. யாராலாவது கட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது என்றால் அப்படிப்பட்டவரைப்பற்றி நாம் இங்கு பேசவரவில்லை. நாம் சொல்லுவதும் அவருக்குச் சம்மந்தப்பட்டதல்ல. (அவர்கள் பல லட்சத்திற்கு ஒருவர் இருப்பார்களோ என்னமோ, அந்தப்படிக்கில்லாத சாதாரண மனித ஜீவனின் உணர்ச்சியையும் இந்திரியச் செயலையும் ஆசையையும் கட்டுப்படுத்தும்படியானதாகக் கொள்கைகளை ஒழுக்கங்களை கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தினால் அது செலாவணியாகுமா? செலாவணியாவதாயிருந்தாலும் அதற்கு என்ன அவசியம் என்பனபோன்றவைகளைக் கவனிக்கவேண்டாமா? என்றுதான் கேட்கின்றோம். பொய் சொல்லக்கூடாது என்று வாயால் சொல்லிவிடுகின்றோம். பொய் சொல்வதையும் ஒழுக்கக் குறைவென்று சொல்லிவிடுகின்றோம். ஆனால் தொழில் முறைமைக்காகப் பொய்யை அவசியமாக வைத்து அதனால் பிறருக்குக் கஷ்டத்தையும், நஷ்டத்தையும் கொடுத்துவரும் வக்கில்களையும், வியாபாரிகளையும், மனித சமூகத்தில் எவ்வித இழிவுமின்றி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றோம். அத்தொழிலில் சம்பாதித்த செல்வத்தைக்கொண்டு, பெருமையையைக்கொண்

டு அம்மக்களை கௌரவமாகவும் மதிக்கின்றோம். ஆனால் அது போலவே நடக்கும் மற்றொரு தொழிற்காரரை உதாரணமாக தேவதாசிகள் போன்றோர்களை இழிவாகக் கருதுகின்றோம்.

பொதுவாக இம் மூன்றுபேர்களாலும், மனித சமூகங்களுக்குக் கெடுதியும், நஷ்டமும் இருந்தும், இருவரை ஏற்றுக் கொண்டு ஒருவரைத்தள்ளுவதானது கேவலமும் சூட்சியும் சுயநலமுமேயல்லாமல் இதில் நியாயமிருப்பதாகச் சொல்ல முடியுமாவென்று கேட்கின்றோம். எந்தத் தொழிலானாலும் மற்றவர்களுக்குக் கெடுதியைக் கொடுக்கும் தொழில் எதுவானாலும் அது இல்லாமலே உலகம் நடக்கும்படியாகத்தான் பார்க்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் மாத்திரம் வேண்டுமானால் இயற்கையை மாற்றி கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்துவது அவசியமாகலாம். அப்படிக்கில்லாமல் ஒருவருக்கு ஒருவிதம் என்பதாக மாற்றுவது பயன்படாததாகவே முடியும். எனவே இப்போது நடைமுறையிலிருக்கும் விபசாரமென்பதும் அதன் தத்துவமும் பெண்களை அடிமைப் படுத்துவதற்காக-பெண்கள் அடிமைகள் என்னும் கருத்தின் மீது ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள். ஆதலாலும், அது ஆண்களுக்குச் சிறிதும் சம்மந்தமில்லாமலிருப்பதாலும், அது ஒப்புக்கொள்ள முடியாததாய் காணப்படுவதோடு பெண்கள் சுதந்திரம், பெண்கள் விடுதலை என்பவைகளுக்காக நடை பெறும் காரியங்களில் "விபசாரம்" என்னும் காரியம் வந்து முட்டுக்கட்டை போடுமானால் அதைத் தைரியமாய் எடுத் தெரிந்துவிட்டு முன்னேறிச் செல்லவேண்டியது உண்மையான உழைப்பாளிகளின் கடமையாகுமென்பதையும் குறிப்பிட்டுவிட்டு இப்போதைக்கு இதை ஒருவாறு முடிக்கின்றோம்.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

——:0:——

விதவைகள் நிலைமை.

———

இந்திய நாட்டின் உரிமை இந்திய மக்களுக்கே கிடைக்க வேண்டுமென அரசியல் சீர்திருத்தக்காரர்களும், இந்திய மக்களுக்குள்ளிருக்கும் வகுப்புப்பிரிவினையும், ஜாதி வேற்றுமையும் ஒழியவேண்டுமென்று சமூக சீர்திருத்தக்காரர்களும், போராடுகிறார்களேயன்றி மக்கள் கூட்டத்தில் ஒரு பகுதியாராகிய பெண்மக்கள் ஒருபக்கம் அழிந்துவருவதைப்பற்றி எவருமே கவலைகொள்வதாகக் காணோம்.

மனிதப் பிறவியாகிய ஆண் பெண் வர்க்கத்தில் எவரும் எவருக்கும் தாழ்ந்தவர்களல்லவென்பதை அறிவுடைய உலகம் மறுத்தற்கியலா. அங்க அமைப்பிலன்றி, அறிவின் பெருக்கிலோ, வீரத்தின் மாண்பிலோ, ஆண் பெண்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வான வித்தியாசம் எதுவும் காண இயலுமோ? இயலவே இயலாது. ஆடவரிலும் சரி, பெண்டிரிலும் சரி, முறையே அறிவாளிகளும், ஆண்மையுடையோரும், அறிவிலிகளும் பேடிகளும் உண்டு. இவ்வாறிருக்க திமிர்படைத்த ஆணுலகம் சாந்த குணபூஷணமான பெண்ணுலகைத் தாழ்த்தி இழித்து அடிமைப்படுத்தி வருத்துதல் முறைமையும் தர்மமுமாகா.

ஹிந்துமத ஆணுலகம் தங்கள் சமயப் பெண்ணுலகின் மாட்டுப் பூண்டொழுகும் கொடுமைச் செயல்கள் பலவற்றில் ஈண்டு நாம் விதவைகளைப்பற்றி மட்டும் கவனிப்பாம்.

உலக இன்பத்தை நுகர்ந்து அலுத்துப்போயிருக்கும் பழுத்த கிழவனேயாயினும் தம் மனைவியார் இறந்துபட்ட

வுடன் மறுமணம் புரியமுபலுகின்றான். அதுவும் தக்க பருவமும், எழிலும் பொருந்திய இளஞ் சோதரிகளை தன் துணைவியாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கிறான். ஆனால் ஓர் பெண்மகள் கொழுநனை இழந்துவிட்டால் பதினாறு வயதுக் கட்டழகியேயாயினும், உலக இன்பத்தை சுவைத்தறியாத வனிதாரத்னமாயினும் தன் ஆயுட்கால முழுவதும் அந்தோ! தன் இயற்கைக் கட்புலனை இறுக மூடி மனம் நைந்து வருந்திமடியும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு வருவது என்னே! அநியாயம்!!. ஹிந்து சமயத்தார் என்று கூறப்படு பவர்கள் இவ்வாறு தங்கள் சமூகம் அநியாயமாய் அழிந்து வருவதைப்பார்த்துக்கொண்டு வருவது பெரிதும் வருந்துதற் குரிய செயலாகும். சுருங்கக்கூறின் இது ஓர் வித தற்கொலை யேயாகும் என்பது நிச்சயம்.

முன்காலத்தில் கணவனைப் பறிகொடுத்த பெண்மணி கள் உடன்கட்டை ஏறுதல் வழக்கமாயிருந்தது. இக்கொ டியவழக்கத்தை அக்காலத்தில் ஆங்கிலோ இந்தியவியாபா ரக் கூட்டத் தலைவராயிருந்த வாரன்ஹேஸ்டிங்ஸூம், சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதிபோன்ற இந்தியநாட்டு அறிவாளிகளும் பெருமுயற்சிசெய்து அக் கொடும்வழக்கத்தை ஒழித்துவிட் டனர். உடன்கட்டை ஏறுவதை நிறுத்துவதற்காகப் போ ராடிய அக்காலத்திலும் ஹிந்துமத ஆச்சாரமே அழிந்து போவதாகவும், மதத்திற்கே ஆபத்து வந்துவிட்டதாகவும் பெருங் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் நாளடைவில் அக் கூக் குரலும் அடங்கி "ஸகமனம்" என்னும் உடன்கட்டை யேறும் கொலை வழக்கம் இந்தியாவைவிட்டு அறவே மறைந் தது.

இதுபோழ்து நமதுநாட்டில் விதவைகள் மணஞ்செய்யக் கூடாதென்றிருக்கும் வழக்கம் உடன்கட்டை ஏறுவதைவிட

மிகக் கொடியதாயிருக்கின்றது. உடன்கட்டை ஏறுவது ஒரு நாள் துன்பம்; விதவையாய் வாழ்வதோ வாழ்நாள் முழுதும் தாங்கமுடியாச் சித்ரவதைக்கொப்பாக இருந்துவருகின்றது. தன் துணைவியை இழந்த கிழவன் வேறு மணஞ்செய்து கொள்ளலாம். என்றும் தன் துணைவனை இழந்த—மகப்பேறு பெறாத—இல்லறவின்பத்தை நுகராத—இளம்பெண்களுக்குங்கூட மறுமணம் செய்துகொள்ளக்கூடாதென்றும் கூறுவது நடுநிலைமைகொண்ட அறச் செயலாகா.

விதவைகள் மறுமணஞ் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் கற்புக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதாகும் எனக் கூறினால் அது சற்றும் பொருந்தாது. விதவைகளை மணஞ் செய்விக்காததினாலே அன்னோர் கூறும் கற்புக்கு ஆபத்து உண்டாகும் என்பது அநுபவபூர்வமாய் நாம் அறியக்கிடக்கும் உண்மை.

விதவையாய் விட்டால் ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தில் உண்டாகும் இயற்கை இன்ப உணர்ச்சி மங்கிவிடுமா? இயற்கையில் எழும் இன்ப உணர்ச்சியை இளங் கைம்மையர் எங்ஙனம் அடக்கிக்கொண்டிருத்தல் சாலும். எனவே எத்துணை கட்டுப்பாடுகளை அவர்கள் வைத்திருப்பினும் இயற்கையை வெல்ல வழியற்று படிற்றொழுக்கத்தில் வீழ்ந்து, கள்ளத்தனமாய்க் கருவுற்று சிசுஹத்திதோஷத்திற்கும், தீராத அவமானத்திற்கும் ஆளாகிவருகின்றார்கள். இக் குற்றம் யாரைச் சாரும். விதவைகளை மறுமணஞ் செய்யக்கூடாதென்று பலாத்காரமாய் சிறைப்படுத்திவைத்திருக்கும் அவர்களின் பெற்றோர்களையே சாரும் என்பது உறுதி. மறுமணம் செய்ய விரும்பாத கைம்பெண்கள் இருந்தால் இருக்கட்டும் அவர்களைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. மறுமணம் செய்துகொள்ள விரும்பும் பெண்களுக்குத் தாராளமாய் மணஞ் செய்து கொள்ள இடமளிக்கவேண்டுமென்பதே நமது கோரிக்கை.

விதவைகளின் கல்யாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதும் நான் எழுத்தளவோடும், பேச்சளவோடும் ஆதரிக்கின்றேனு—அன்றி செயலிலும் அதை ஆதரிக்கின்றேனு என்ற ஐயம் பல தோழர்களுக்கு உண்டாகலாம். இதன் பொருட்டேனும் எனது கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் செய்கையைக் கூற விரும்புகிறேன்.

நான் கர்நாடக பலிஜிபா வகுப்பில் பிறந்தவன். எனது வகுப்பின் பெண்மக்கள் முக்காடுடன் கோஷாவாக இருக்க வேண்டியவர்களெனவும், விதவா விவாகத்தை அனுமதிக்கப்படாத வகுப்பினரெனவும் வழங்கப்படுபவர்கள். நான் பிறந்த குடும்பமோ அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆசாரத்தையும், வைணவ சம்பிரதாயத்தையும், கடுமையாய் ஆதரிக்கும் குடும்பம். இப்படியிருந்தபோதிலும், என்னுடைய 7-வது வயதிலிருந்தே மக்களில் உயர்வு, தாழ்வு கற்பித்தலையும், ஒருவர் தொட்டதை மற்றொருவர் சாப்பிடலாகாதெனச் சொல்வதையும் நான் பரிகாசம் செய்துவந்ததோடு எவரையும் தொடுவதற்கும், எவர் தொட்டதையும் சாப்பிடுவதற்கும் நான் சிறிதும் பின்வாங்கியதே கிடையாது. என்னைச் சிறுவயதிலிருந்தே எங்கள் வீட்டு அடுப்பங்கரைக்குள் செல்ல அனுமதிப்பதில்லை. நான் தொட்ட செம்பை எனது தகப்பனர் தவிர, மற்றையோர் கழுவாமல் உபயோகப்படுத்தமாட்டார்கள். எங்கள் குடும்ப ஆச்சார, அனுஷ்டானங்களைப் பார்த்து பொறாமைப்படுபவர்கள் என்னைப்பார்த்து சாந்தியடைந்துவிடுவார்கள். "நாயக்கருக்கு அவர்கள் ஆச்சாரத்திற்கேற்றாற்போல் தான் ஒரு பிள்ளை, என்றாலும் பிள்ளை நவமணியாய்ப்பிறந்திருக்கிறது." என்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். என்னுடைய 16-ம் வயதிலே பெண்மக்களை தனித்த

முறையில் பழக்குவதும் அவர்களுக்கென சில கட்டுத்திட்டங்களை ஏற்பாடு செய்வதையும் ஆண்மக்களின் அகம்பாவம் என்றும் நினைத்துவந்தேன்.

இஃதிவ்வாறிருக்க, என்தங்கை தனது இளம் வயதிலேயே ஓர் பெண் குழந்தையையும், ஓர் ஆண்குழந்தையையும் விடுத்து இறந்துவிட்டார். அவற்றுள் அம்மாயி என்றழைக்கப் பெறும் என் சகோதரியின் புதல்விக்கு 10-வது வயதில் சிறந்த செல்வாக்கோடு ஒரு செல்லக்கலியாணம் செய்துவைத்தோம். கல்யாணம் செய்த 60-ம் நாள் அப்பெண்ணின் கணவன் என்னும் 13-வயதுள்ள சிறு பையன் ஒரு நாள் பகல் 2-மணிக்கு விஷபேதியால் உயிர் துறந்தான். அவன் இறந்தான் என்ற செய்தியைக்கேட்டதும் அப்பெண்குழந்தை (எனது சகோதரியின் புதல்வி) என்னிடம் ஓடிவந்து "மாமா எனக்கு கல்யாணம் செய்துவை யென்று நான் உன்னைக் கேட்டேனா? இப்படி என் தலையில் கல்லைப்போட்டாயே" என்று ஹோவென்று அலறிய சத்தத்தோடு என் காலடியில், மண்டையில் காயமுண்டாகும்படி நிடீரென்று விழுந்தது. துக்கம் விசாரிப்பதற்காக அங்கு வந்திருந்த ஆண், பெண் உள்பட சுமார் 600, 700 பேர்கள் அக்குழந்தையையும், என்னையும் பார்த்தவண்ணமாய் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாய் கண்ணீர் வடித்தனர். எனக்கும் அடக்கவொண்ணு அழுகை வந்துவிட்டது. ஆனால் கீழே விழுந்து கிடந்த அந்தக் குழந்தையை நான் கையைப்பிடித்துத் தூக்கும் போதே அதற்கு மறுபடியும் கல்யாணஞ் செய்துவிடுவது என்கின்ற உறுதியுடனேயே தூக்கினேன்.

பிறகு, அந்தப்பெண் பக்குவமடைந்த ஒரு வருடத்திற்குப்பின் அதற்கு கல்யாணம் செய்ய நானும் எனது மைத்து

னரும் முயற்சி செய்தோம். இச்செய்தி எனது பெற்றோருக்கும், மற்றோருக்கும் எட்டவே அவர்கள் இதை தங்கள் வகுப்புக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து வந்து விட்டது போலக் கருதி பெரிதும் கவலைக்குள்ளாகி நாங்கள் பார்த்து வைத்த இரண்டொரு மாப்பிள்ளைகளையும் கலைத்தார்கள். முடிவில் எனது மைத்துனரின் இரண்டாவது மனைவியின் சகோதரரைப்பிடித்து சரி செய்து, எவரும் அறியாவண்ணம் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையும் சிதம்பரத்திற்கு அழைத்துச்சென்று அங்கு கோவிலில் கல்யாணஞ் செய்வித்து ஊருக்கு அழைத்து வரச்செய்தேன். ஆனால் நான் அங்கு போகாமல் ஊரிலேயே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில் அவர்கள் போயுள்ள செய்தியைச் சுற்றத்தார் அறிந்தால் ஏதாவது, மாப்பிள்ளையை, தடைசெய்து விடுவார்களோ என்கின்ற பயத்தாலும், நான் ஊரிலிருந்தால் கல்யாணத்திற்காக வெளியூருக்குப் போயிருக்கிறார்களெனச் சந்தேகமிராது என்கிற எண்ணங்கொண்டுமேயாகும். இக்கல்யாணத்தின் பலனாக இருமூன்று வருடகாலமாகப்பந்துக்களுக்குள் வேற்றுமையும் பிளவும் ஏற்பட்டு ஜாதிக்கட்டுப்பாடு இருந்து பிறகு அனைத்தும் சரிப்பட்டுப் போயின.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஒத்து வாழ்ந்து ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனர். ஆனால் கொஞ்ச நாளையில் அந்த இரண்டாவது புருஷனும் இறந்து விட்டார். இப்பொழுது தாயும் மகனும் க்ஷேமமாயிருக்கிறார்கள். இன்னும் எனது வகுப்பில் 13 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விதவைக் குழந்தைகள் சிலர் இருக்கின்றனர். பாவம்! அக்குழந்தைகளை அவர்களின் பெற்றோர்கள் தீண்டத்தகாதோர் போல் கருதி நடத்துவதை தினமும் பார்க்க, பார்க்க பரிதாபமாயிருக்கிறது.

எவ்வளவோ இடருக்குள்ளகப்பட்டு அக் கல்யாணத்தை முடித்துவைத்தேன். ஆனுல் கடைசியில் இரண்டாவது கணவனும் மரிக்கவே விதவாவிவாஹ விசயத்தில் திவிரமாகத் தலையிடவேண்டுமென எனக்கிருந்த கருத்திற்கு இஃதோர் பெரிய முட்டுக்கட்டை போலாயிற்று.

விதவைகளின் விஷயம் எனது நினைவிற்கு வரும்பொழுதும்—நேரில்காண நேரும்பொழுதும் உலக இயற்கை, எளியாரை வலியார் அடக்கி ஆண்டு ஹிம்சிப்பதல்லாமல் வேறல்லவென்றே முடிவுசெய்வேன். ஹிந்துசமூகம் எந்தக் காலத்தில் எவருடைய ஆதிக்கத்தில் கட்டுப்பட்டதோ, அன்றி, மதமில்லாமல்—முறையில்லாமல் இருந்து, இயற்கையாகவே—எதாவது கட்டுப்பாடுகள் ஏற்பட்டு அவற்றை வலியவர்கள் தங்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்குத் தக்கபடி திருப்பிக் கொண்டார்களோ என நினைக்கும்படி இருந்தாலும், பொதுவாய் விதவைத்தன்மை நிலைத்திருக்கும் காரணத்தினலேயே ஹிந்துசமூகமும் ஒரு காலத்தில் அடியோடு அழிந்துபோனலும் போகுமென்பதே எனது முடிவானகருத்து.

அரசியல் என்றும் சமூகவியல் என்றும் ஜனசார சீர்திருத்தவியல் என்றும் பெண்மக்கள் முன்னேற்றமென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் மக்களில் பெரும்பான்மையோர் இவற்றைத் தங்களது வாழ்விற்கும், கீர்த்திக்கும், சுயநலத்திற்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்வோராக இருக்கிறர்களே தவிர உண்மையில் விதவைப் பெண்மக்கள்பேரில் அநுதாபங்கொண்டு உழைப்பவர்கள் அரிதிலுமரிதாகிவிட்டனர் என்று சொல்வதற்கு மன்னிக்கவேண்டுகின்றேன். அன்றியும் இத் துறைகளிலும், சீர்திருத்தங்களிலும் பாடுபடுபவர்களாய்க் காணப்படுவோரில் பெரும்பாலோர் தாங்கள் செய்யும் காரியம் சரியென்ற தீர்மானம் தங்களுக்கே இல்லாமல் உலக

மெய்ப்புக்கு இவ்விஷயங்களுக்காக உழைப்பவர்களாக விளம்பரப்படுத்திக்கொள்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். பெண்கள் விடுதலையையும், முன்னேற்றத்தையும்பற்றிப் பேசுவோர் தங்கள் வீட்டுப் பெண்களை படுதாவுக்குள் வைத்துக்கொண்டும், விதவாவிவாஹத்தைப்பற்றி பேசுவோர் தங்கள் குடும்பங்களில் உள்ள விதவைகளை சிறையிலிட்டதுபோல் காவலிட்டு விதவைத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டும் இருக்கிறார்களேதவிர உண்மையில் ஒருசிறிதும் தங்கள் நடவடிக்கையில் காட்டுவதில்லை. இதன் காரணம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால், பெண்மக்கள் என்று நினைக்கும்போதே, அவர்கள் அடிமைகள், ஆண்மக்கட்கு அடங்கினவர்கள், கட்டுப்படுத்தி வைக்கப்படவேண்டியவர்கள் என்கின்ற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது என்றே நினைக்கின்றோம். இதனாலே பெண்களை விலங்குகளைப்போல் நடத்திவருகிறார்கள். அவர்களுக்குச் சுதந்தரம் கொடுப்பது என்கின்ற விஷயத்தை நினைக்கும்போதே செய்யக்கூடாத ஒரு பெரிய குற்றமான செய்கையைச் செய்ய நினைக்கிறதுபோலவே தோன்றுகிறது. இதனால் மனித சமூகத்தில் சரிபகுதியான எண்ணிக்கைக்கு பிறவியிலேயே சுதந்திரம் இல்லை என்பதுதானே இதன் பொருள்? ஆடவருக்குப் பெண்டிரைவிடச் சிறிது வலிமையை அதிகமாக ஏற்படுத்திக்கொண்ட குற்றந்தான் இம்மாதிரி ஒரு சரிசமமான சமூகத்தைச் சுதந்திரமில்லாமல் அடிமைப்படுத்தும் கொடுமையை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதாயிற்று. இந்தத் தத்துவமே வரிசைக்கிரமமாக மேலோங்கி எளியார் வலியாரால் அடிமையாக்கப்பட்டு வருகின்றனர்.

உலகில், மனிதவர்க்கத்தினருக்குள்ளிருக்கும் அடிமைத் தன்மை ஒழியவேண்டுமானால் பெண்ணுலகை அடிமையாகக் கருதி நடத்தும் அகம்பாவமும் கொடுமையும் அழியவேண்

டும். இது அழிந்த நிலையே சமத்வம், சுதந்திரம் என்னும் மூளை முளைக்கும் இடமாம்.

தேசிய சர்வாதிகாரியும், வர்ணாச்சிரமப்பித்தும், பழமைப் பற்றும் மிக்குடைய தோழர் காந்தியும் இந்து விதவைகளைப் பற்றி அநேக இடங்களில் பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறார். அவற்றுள் 1925-ம் வருடத்திய நவஜீவன் பத்திரிகையைப்படித்தால் உண்மை புலனாகும். அக்கட்டுரையின் ஒரு சில பாகமாவது:—

"பால்ய விதவைகளைக் கட்டாயப்படுத்தி வைத்திருப்பது போன்ற இயற்கைக்கு விரோதமான பொருள் உலகில் வேறொன்றுமில்லை என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. விதவைத்தன்மை என்பது எவ்விதத்திலும் ஒரு தர்மமாகா. பலாத்காரத்தினால் அநுஷ்டிக்கச் செய்யும் எவ்விதச் செயலும் அறமாகாது. பலாத்காரத்தினால் நடத்தும் கைம்மை வாழ்வு பாவமானது. பதினைந்து வயதுள்ள ஒரு பால்ய விதவை தானாகவே விதவை வாழ்வைக்கொண்டிருக்கிறாள் என்று சொல்லுவது அவ்விதம் கூறுபவரின் கொடூர சுபாவத்தையும் அறியாமையுமே அது விளக்குகிறது".

என்று எழுதி விட்டு விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பதாக உள்ளன்போடும் ஆவேசக்கிளர்ச்சியோடும் தோழர் காந்தி கூறிய வார்த்தைகள் சிலவற்றை ஈண்டு கவனிப்பாம்:—

"...............அமைதியுடன் தங்களுடைய உண்மையான கருத்தைத்தங்களின் பெற்றோர் அல்லது போஷகர்களான ஸ்திரீ புருஷர்களிடம் தைரியமாய்ச் சொல்லிவிட வேண்டும். அவர்கள் அதைக்கவனிக்காவிட்டால் தாங்களே ஒரு யோக்கியமான புருஷன் கிடைத்தால் உடனே விவாகஞ்

செய்து கொள்ளட்டும்...........விதவைகளின் போஷகர்கள் இதை சரிவரக்கவனியாவிடின் பின்னுல் பச்சாதாபப்படுவார்கள். ஏனெனில் நான் ஒவ்வோரிடத்திலும் துராசாரமே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். விதவைகளைப் பலாத்காரமாய்த் தடுத்து விதவைத்தன்மையை அனுஷ்டிக்கச் செய்வதால் விதவைகளுக்காவது குடும்பத்திற்காவது அல்லது விதவாதர்மத்திற்காவது மேன்மை உண்டாகவே மாட்டாது.

இம்மூன்று தத்துவங்களும் நசித்துவருவதை என் கண்களினுலேயே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பால்யவிதவைகளே! நீங்களும் உங்களைப் பலவந்தப்படுத்தி விதவைகளாக வைத்திருக்கும் ஸ்திரீ புருஷ வர்க்கங்களும் இதையறியுமாக" என்று எழுதியுள்ளார்,

நிற்க, 1921-ம் வருஷத்திய ஜனசங்கியைப்படி ஹிந்து கைம்பெண்களின் தொகையினை நோக்குகையில் ஐயகோ! என் நெஞ்சம் துடிக்கின்றது!

1-வயதுள்ள விதவைகள்				597
1-முதல்		2	,,	494
2	,,	3	,,	1,257
3	,,	4	,,	2,837
4	,,	5	,,	6,707
5	,,	10	,,	85,037
10	,,	15	,,	232,147
15	,,	20	,,	396,172
20	,,	25	,,	742,820
25	,,	30	,,	1,163,720
ஆக மொத்த விதவைகள் ...				26,31,788

மேலும் இத்தகைய விதவைத் தன்மையானது பிரஜா உற்பத்திக்கு பேரிடராயிருக்கிறது. ஹிந்துமதத்தி லிருந்து எவரேனும் இரண்டொருவர் பிறமதத்திற்கு மாற்றப் பட்டால் ஹிந்து மக்கள் தங்கட்குப்பெரும் துன்பம் நேரிட்டு விட்டதாகக்கருதி பரிதாபப்படுகிறார்கள். இதன் காரணம் என்ன? தமது சமயத்தில் இருவர் குறைந்து விட்டதால் ஹிந்து சமுகத்திற்கே ஓர் பெரும் கஷ்டமும் நஷ்டமும் ஏற்பட்டு விட்டது என்ற எண்ணத்தினால் இந்த இரண்டு நபருக்கு இவ்வளவு துக்கமும் துயரமும் ஏற்படுமானால் தற்காலம் நமது இந்திய நாட்டிலுள்ள இருபத்தாறு லட்சத்து முப்பத்தோராயிரத்து எழுநூற்று எண்பத்தெட்டு விதவைகள் (இப்பொழுது சுமார் 5 லட்சம் அதிகம் பெருகியிருப்பர்) கல்யாணம் செய்து கொண்டு இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவதாயிருந்தால் எத்துணை குழந்தைகள் பெறக் கூடும். சராசரி மொத்தத்தில் மூன்றில் இருமடங்கு பெண்கள் 2 வருடத்திற்கு ஒரு குழந்தை வீதம் பெறுவதாக வைத்துக்கொண்டாலும் தடவை ஒன்றுக்கு 87,726 குழந்தைகள் வீதம் வருடம் ஒன்றுக்கு 4,38,631 பிரஜா உற்பத்தியை நாம் தடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். இது, இரண்டொருவர் மதமாறுவதால் நஷ்டம் வந்து விட்டதாகக் கருதுவோருக்கு புலப்படுவதில்லை. பால் மணம் மாறாத 5 வயதிற்குட்பட்ட இளங்குழந்தைகள் மாத்திரம் 18,892 பேர் இருக்கிறார்களென்பதையும் தன் பிறவிப்பயனையே நாடுதற்கில்லாது-இன்பநுகர்தற்கில்லாது அடக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் 15 வயதிற்குட்பட்ட கைம்பெண்கள் 2,32,147 பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் கேட்க என் குலை நடுங்குகிறது. இத்தகைய படுமோசமான விதவைத்தன்மையை எந்த நாகரிக உல

F--5.

கம் ஏற்கும்? விதவைகளின் கொடுமையை நீக்க ஒரு நூறு வருடங்களாக இராஜா ராம் மோகன்ராய், ஈஸ்வரசந்திர வித்தியா சாகரர், கோலாப்பூர் மகாராஜா, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, வீரசேலிங்கம் பந்துலு, மகாதேவகோவிந்தரானடே, வேமன்ன, ஸர்-கங்கராம் முதலிய அறிஞர்கள் பாடுபட்டு உழைத்தனர். இது போழ்தும் இத்தகைய சீர்திருத்தத்துறையில் பல பாஞ்சாலத் தலைவர்கள் இறங்கி உழைத்து வருகின்றனர்.

விதவா விவாக விசயத்தில் பெருந்துயில் கொண்டிருந்த இந்தியா, இப்போழ்து சிறிது சிறிதாகவாவது விழிப்புற்று விதவை மணத்தை ஆதரிக்க முன் வருவதும், சிலர் அதுசம்மந்தமான பிரசாரம் செய்து வருவதும் விதவா விவாகத்தை ஆதரித்து சிற்சில நூற்கள் வெளிவருதும் ஓர் நற்சகுன மென்றே கருதவேண்டியதிருக்கிறது.

தமிழ் மக்கள் இனி நாட்டின் நலத்தையும், சமூகமுன்னேற்றத்தையும், மனுஷீக ஜீவகாருண்யத்தையும் எண்ணி இவ்விசயத்தில் முன்போன்று சிரத்தை குன்றியிராது ஆங்காங்கே விதவா விவாகசபைகள் ஏற்படுத்தியும், பிரசாரங்கள் செய்தும், துண்டு பிரசுரங்கள் வெளியிட்டும் விதவை மக்களின் கண்ணீரைத் துடைக்க முன்வருவார்களாக.

———

எட்டாம் அத்தியாயம்.

——:0:——

சொத்துரிமை.

இந்தியநாட்டில், பெரும்பாலும் உலகத்தின் வேறு எங்கும் இல்லாததும் மனிதத்தன்மைக்கும், நியாயத்திற்கும், பகுத்தறிவிற்கும் ஒவ்வாததுமான கொடுமைகள் பல இருந்து வந்தாலும், அவற்றுள் அவசரமாய் தீர்க்கப்படவேண்டியதும், இந்தியர்கள் காட்டுமிராண்டிகள் அல்லவென்பதையும், மனிதத்தன்மையும் நாகரீகமுடையவுமான சமூகம் எனவும் உலகத்தாரால் மதிக்கப்படவேண்டுமானுல் மற்றும் உலகிலுள்ள பெரும்பான்மையான நாட்டார்களைப் போலவே அந்நிய நாட்டினர்களின் உதவியின்றி தங்கள் நாட்டைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், ஆக்ஷி நிர்வாகம் செய்யவும் தகுதியுடையவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமானுல், முக்கியமானதாகவும் அவசரமாகவும் தீர்க்கப்படவேண்டியதாகயிருக்கும் கொடுமைகள் இரண்டுண்டு என்று உறுதியாய்க்கூறுவோம். அவைகளில் முதலாவது எதுவென்ருல், இந்திய மக்களிலேயே பலகோடி ஜனசங்கியை உள்ள பல சமூகங்களை பிறவியிலேயே தீண்டாதவர்கள் என்று கற்பித்து அவர்களை பகுத்தறிவற்ற மிருகங்களிலும் கேவலமாகவும் உணர்ச்சியற்ற பூச்சிபுழுக்களிலும் இழிவாகவும் நடத்துவதாகும்.

இரண்டாவதானது எதுவென்ருல், பொதுவாக இந்தியப் பெண்கள் சமூகத்தையே அடியோடு, பிறவியில் சுதந்திரத்திற்கு அருகதையற்றவர்கள் என்றும், ஆண்களுக்கு அடிமையாகவே இருக்க "கடவுளாலேயே" சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள்

என்றும் கற்பித்து அவர்களை நகரும் பிணங்களாக நடத்துவ தாகும். ஆகவே மேற்கண்ட இந்த இரண்டு காரியங்களும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியாவில் இனி அரை க்ஷணம்கூட இருக்கவிடக்கூடாதவைகளாகும்.

இந்தக் காரணத்தாலேதான் நாம் மேற்கண்ட இரண்டு கொடுமைகளும் அழிக்கப்படாமல் இந்தியா வுக்கு பூரண சுதந்திரம் கேட்பதோ இந்தியாவின் பாதுகாப் பையும் ஆக்ஷி நிர்வாகத்தையும் இந்திய மக்கள் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று சொல்லுவதோ மற்றும் இந்தியாவுக்கு அந்நிய நடைய சம்மந்தமே சிறிதும்வேண்டாம் என்று சொல்லுவதோ ஆகிய காரியங்கள் முடியாதென்றும், அவை சுத்த அறியாமைத்தனமானதென்றும், இல்லாவிட் டால்—சுயநல சூழ்ச்சியேகொண்ட நாணயத்தவறான காரிய மாகுமென்றும் சொல்லி வருகிறோம் என்பதோடு இப்படிச் சொல்லும் விஷயத்தில் நமக்கு பயமோ சந்தேகமோ கிடை யாது என்றும் சொல்லுவோம். ஆதலால்தான் இவ்வித முட்டாள்தனமானதும் சூழ்ச்சியானதுமான முயற்சிகளை நாம் எதிர்க்கவேண்டியவர்களாயுமிருக்கின்றோம்.

ஏனெனில் தங்கள் சமூகத்தாரென்றும், தங்கள் சகோ தரர்களென்றும், ஜீவகாருண்யமென்றும் கூட கருதாமல் தங்கள் நாட்டு மக்களுக்கே சுதந்திரமளிக்காமல், மனிதர்கள் என்றுகூட கருதாமல் அடிமைப்படுத்தி கொடுமைப்படுத்தி இழிவுபடுத்தித் தாழ்த்தி வைத்திருக்கும் மக்களிடம், மற்றும் அத்தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலத்தையோ, விடுதலையை யோ, ஒப்புவிப்பதென்றால் கசாப்புக்கடைக்காரரிடம் ஆடுகளை ஒப்புவித்ததாகுமே தவிர வேறல்ல என்று கருதுவதால் தானேஒழிபவேறல்ல. இந்தத்தத்துவமறியாத சில தீண் டப்படாதவரென்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், சுதந்தரச்

அளிக்கப்படாதவர்கள் என்று அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்களும், தங்களுக்கு மற்றவர்களால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமையையும் இழிவையும் கருதிப்பாராமல் "இந்திய சுதந்திரம்" "விடுதலை" என்னப்பட்ட கூப்பாடுகளில் கலந்து கொண்டு தாங்களும் கூப்பாடு போடுவதைக் காண்கின்றோம். ஆனாலும் அவர்களுக்கு உண்மைச் சுதந்திரம், விடுதலை என்பவைகளின் பொருள்தெரியாததாலும், தெரியமுடியாமல் வைத்திருந்த வாசனையினாலும் இவ்வாறு அறியாமல் திரிகின்றார்கள் என்றே கருதி இருக்கின்றோம்.

தீண்டாமை என்னும் விஷயத்தில் இருக்கும் கொடுமையும், மூடத்தனமும், மூர்க்கத்தனமும் யோசித்துப்பார்த்தால் அதை மன்னிக்கவோ அலட்சியமாய் கருதவோ "நாளை பார்த்துக்கொள்ளலாம், இப்போது அதற்கு என்ன அவசரம்" என்று காலந்தள்ளவோ சிறிதும் மனம் இடம்தருவதில்லை. ஒருவன் அதாவது பிறரைத்தீண்டாதார் எனக்கருதிக் கொடுமைப்படுத்துகின்றவர்களை அத்தீண்டாதார்களுக்கு இருக்கும் உண்மையான கஷ்டத்தை உணரச்செய்யவேண்டுமானால் இப்போதைய வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின் கீழ் அனுபவிக்கும் கொடுமைகள் என்பவைகள் போதாது என்றும், சிறிதும் சுதந்திரமும், சமத்துவமும் அற்றதும், சதா ராணுவச்சட்டம் அமுலில் இருப்பதுமான ஏதாவது ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி இருந்தால்தான் இம்மாதிரி கொடுமைப்படுத்துகின்ற மக்களுக்கு உணர்ச்சிவந்து புத்திவருமென்றும் நமக்கு சிற்சில சமயங்களிலே தோன்றுவதுமுண்டு. ஆனால் இந்தியாவை இம்மாதிரி மூர்க்கத்தனமும் நாணயக்குறைவும் மாத்திரம் சூழ்ந்துகொண்டிருக்காமல் மூடத்தனமும் சேர்ந்து கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதால் இன்னமும் எவ்வளவு இழிவும் கொடுமையும் ஏற்பட்டாலும் இம்மாதிரியான மக்களுக்கு

உண்மையான துன்பத்தை உணரத்தக்க நிலைமைவருவது கஷ்டமாக இருக்கும். என்றாலும் இந்நிலை மாறுதலடையக்கூடும் என்ற உறுதியை உண்டாக்கத்தக்க நம்பிக்கைகொள்வதற்கு இடமில்லாமல்போகவில்லை.

இனி பெண்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தையும் உணர்ச்சியையும் கட்டிப்போட்டிருக்கும் கொடுமையானது இதுபோலவே இந்தியர்களுக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சியே இல்லை என்பதைக் காட்டவும் அவர்கள் அடிமைகளின் குழந்தைகள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவும் ஆதாரமானதென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

எப்படியெனில் இவ்விரண்டைப்பற்றி இந்திய விடுதலைவாதிகள், சுதந்திரவாதிகள், சுயேச்சைவாதிகள், தேசியவாதிகள் மக்கள் நலஉரிமைவாதிகள் என்கின்ற கூட்டத்தார்களுக்குச்சிறிதும் உண்மையான கவலை இல்லாவிட்டாலும், மேற்கண்ட கூட்டத்தார்களில் 100-க்கு 90-பேர்களுக்கு மேலாக சுயநலங்கொண்ட நாணயமற்றவர்களாகவே காணப்படினும் இவர்களது முயற்சி இல்லாமலும் சில சமயங்களில் மேற்கண்ட சுயநல சூட்சிவாதிகளின் எதிர்ப்பிற்கும் இடைஞ்சலுக்கும் இடையிலும் வேறு ஒருவழியில் கொடுமைகள் அனுபவிக்கும் மேற்கண்ட இருவகையாருக்கும் விமோசனம் ஏற்படுவதற்கு அறிகுறிகள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றதைப் பார்க்கச்சிறிது மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். அதாவது இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்று சொல்லப்படும் மைசூர், பரோடா, காஷ்மீர், திருவனந்தபுரம் முதலிய சமஸ்தானங்கள் இந்தக் கொடுமைகளை ஒழிக்க ஒவ்வொரு துறையில் ஒவ்வொன்றுமாக முன் வந்திருக்கின்றன என்பதாகும்.

காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தில் எந்த விஷயத்திலும் தீண்டாமையைப் பாவிக்கக்கூடாதென்றும், தீண்டப்படாதார் என்

னும் வகுப்பாருக்கு மற்றவர்களைப்போல் சகல உரிமைகளும் அழிக்கப்பட்டிருப்பதோடு கல்வி விஷயத்தில் அவர்களுக்கு சாப்பாடுபோட்டு இலவசமாய் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும் என்றும் தீர்மானமாயிருக்கும் விஷயம் முன்பேதெரிவித்திருக்கிறோம்.

மற்றும் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் பெண்களைக் கடவுள்பேரால் விபசாரிகளாக்கி கோவில்களின் ஆதரவுகளைக் கொண்டு அவ்விபசாரத்தன்மையை நிலைநிறுத்துவதையும், அஃதன்றி நடந்துவரும் விபசாரத்தையும் ஒழிக்கச் சட்டம் நிறைவேற்றி அமுலுக்குக் கொண்டுவந்ததையும் முன்னமே தெரிவித்திருக்கின்றோம்.

இப்போது மைசூர் சமஸ்தானத்தில் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை வழங்கும்விஷயமாக யோசனைசெய்யப்பட்டு அந்தயோசனையை அரசாங்கமும் ஜனப்பிரதிநிதிகளும் ஒப்புக்கொண்டு அதற்காக ஒருகமிட்டியும் நியமித்து அக்கமிட்டியார் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை அளிக்கலாம் என்ற தத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஏகமனதான ரிப்போர்ட்டு அனுப்பியிருப்பதாயும் எல்லா தினசரிப் பத்திரிகைளிலும் வெளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதன் முக்கியபாகம் என்னவென்றால்:—

1. "பெண்கள்வார்சு சொத்துரிமை அநுபவிக்கத் தகுதியுடையவர்கள்அல்லவென்பது கொடுமையும் அநீதியுமாகும்.

2. பெண்கள் ஸ்ரீதனம், நன்கொடை முதலிய சொத்துக்களை அடைந்து அவைகளை வைத்து நிர்வாகித்து வரத்தக்கவர்கள் என்ற உரிமையும் வழமையும் இருக்கும்போது வாரிசான சொத்தை அடைய ஏன் தகுதியுடையவர்களாகமாட்டார்கள்?

3. பெண்களுக்கு வார்சு சொத்துரிமை இல்லையென் யென்பது பெண்கள்முன்னேற்றத்திற்கு தடையாயிருப்ப தோடு பொதுவாக இந்துசமூக முன்னேற்றத்திற்கே கேடாயி ருக்கிறது.

4. ஆகவே இவற்றிற்கான சட்டம்செய்யவேண்டியது பெண்கள் என்கின்றகாரணத்திற்காக அவர்களுக்கு எவ்வித சிவில் உரிமையும் தடுப்பது கூடாதென்று திட்டமாய் முடிவு செய்துவிடவேண்டியதுமான காலம்வந்துவிட்டது.

5. எந்தவிதமான ஸ்ரீதனசொத்தையும் பெண்கள் தங் கள் இஷ்டப்படி விநியோகித்துக்கொள்ளலாம்." என்பவைக ளாகும்.

இவைகள் ஒருபுறமிருக்க மற்ெருரு விஷயத்திலும் பெண்களுக்கு சில சுதந்திரங்கள் அளிக்க அக்கமிட்டி சிபார்சு செய்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

அவையென்னவெனில்:—

"புருஷன் மேகவியாதிக்காரனுகவாவது, கொடிய தொ த்து வியாதிக்காரனுகவாவது இருந்தாலும், வைப்பாட்டி வைத்திருந்தாலும், தாசி, வேசி வீடுகளுக்குப் போய்க்கொண் டிருப்பவனுயிருந்தாலும், மறுவிவாகம் செய்து கொண்ட வனுயிருந்தாலும், கொடுமையாய் நடத்தினுலும், வேறு மதத்திற்குப் போய் விட்டாலும், புருஷனை விட்டுப் பிரிந்தி ருக்கவும், புருஷனிடம் ஜீவனும்சம் பெறவும் பூரண உரிமை யுண்டு" என்பதாகும்.

அதோடு மேற்படி விஷயங்களை அநுசரித்து ஒரு மசோதாவும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகவும் காணப்படு கின்றது.

ஆகவே இந்தச் சட்டம் அநேகமாக கூடிய சீக்கிரம் மைசூர் சமஸ்தான சட்டசபையில் நிறைவேறி சட்டமாக்கப் படுமென்றே நம்பலாம். இவற்றில் சொத்துக்களின் அளவு விஷயங்களில் ஏதாவது வித்தியாசமிருந்தபோதிலும் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமைக் கொள்கையும், பெண்கள் புருஷனை விட்டு விலகி இருந்து கொள்ளும் கொள்கைகளும், ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விஷயம் கவனித்துப் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

இந்தப்படி இந்தியாவிலுள்ள சுதேச இந்து சமஸ்தானங்களெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு சட்டம் செய்து கொண்டு வரும் போது பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலுள்ள தேசியவாதிகளுக்கும், பூரண சுயேச்சை வாதிகளுக்கும், ஜன நல உரிமை வாதிகளுக்கும் மாத்திரம் இக்கொள்கைகள் அவசியமானவைகள் என்றோ சட்டம் செய்யத்தக்கது என்றோ தோன்றப்படாமலிருப்பதானது இக்கூட்டத்தார்களின் நாணயக்குறைவையும் பொறுப்பற்ற தன்மையையும் நன்றாகக் காட்டுவதற்கு ஒரு அறிகுறியாகும்.

சாரதா சட்டம் (குழந்தை மணத்தடுப்பு சட்டம்) என்கின்ற ஒரு சட்டம் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் தயவினால் பாசாகியும் இந்திய தேசீய வாதிகளாலும் பூரண சுயேச்சை முயற்சியாலும் அது சரியானபடி அமுலுக்கு வரமுடியாமல் முட்டுக்கட்டை போடப்பட்டிருக்கிறது மிகவும் வெட்கக்கேடான காரியமாகும்.

மற்றும் அச்சட்டத்தை ஒழிப்பதாகத் தெரியப்படுத்தினவர்களை ராஜங்க சட்டசபைக்கும் மாகாண சட்டசபைக்கும் நமது பிரதிநிதிகளாக அனுப்பியது இன்னமும் மானக் கேடான காரியமாகும்.

நமது தேசீய வாதிகள் என்னும் அரசியல் வாதிகள் இம்மாதிரி காரியங்களைச்சிறிதும் கவனியாமல் இருப்பதோடு, நாம் ஏதாவது இவற்றிற்காகப் பிரசாரம் செய்தால், "இது தேசீயத்திற்கு விரோதம்" "சுயராஜ்யம் கிடைத்துவிட்டால் பிறகு சட்டம் செய்து கொள்ளலாம்", என்று சொல்லுவதும், வேறுயாராவது இவைகளுக்காக சட்டம் செய்ய சட்டசபைக்கு மசோதாக்கள் கொண்டு போனால் "சீர்திருத்தங்கள் சட்டங்களின் மூலம் செய்யவிட முடியாது பிரசாரத்தின் மூலம் தான் செய்யவேண்டும்" என்று சொல்லுவதுமான தந்திரங்களினால் மக்களை ஏமாற்றிக் காலம் தள்ளிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஆகவே இந்த நிலைமையில் முதலில் நமது கடமை என்ன என்பதை வாசகர்களே யோசித்துப்பாருங்கள்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம.

——:0:——

கர்ப்பத்தடை.

கர்ப்பத்தடை என்பதுபற்றி சில வருஷங்களுக்கு முன் நாம் கூறியது அநேகருக்கு திடுக்கிடும்படியான செய்தியாயிருந்தது. ஆனால் இப்போது சிறிது காலமாய் அது எங்கும் பிரஸ்தாபிக்கப்படும் ஒரு சாதாரண செய்தியாய் விட்டது. வரவர அது செல்வாக்குப் பெற்றும் வருகின்றது. பெரிய உத்தியோகத்தில் இருந்த சர். பி. சிவசாமி அய்யரும் பெரிய உத்தியோகத்தில் இப்போதும் இருக்கும் ஜஸ்டிஸ் ராமேசம் அவர்களும் மற்றும் பலரும் இது விஷயமாய் அடிக்கடி பேசி வருகின்றதையும் எழுதி வருகின்றதையும் பத்திரிகையில் பார்த்தும் வருகின்றோம். சமீபத்தில் சென்னை சட்டசபையிலும் கர்ப்பத்தடை விஷயமாய் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டதையும் நேயர்கள் கவனித்து இருக்கலாம்.

ஆனால் கர்ப்பத்தடையின் அவசியத்தைப்பற்றி நாம் கருதும் காரணங்களுக்கும் மற்றவர்கள் கருதும் காரணங்களுக்கும் அடிப்படையான வித்தியாசமிருக்கின்றன. அதாவது, பெண்கள் விடுதலையடையவும் சுயேச்சை பெறவும் கர்ப்பத்தடை அவசியமென்று நாம் கூறுகின்றோம். மற்றவர்கள், பெண்கள் உடல் நலத்தை உத்தேசித்தும் பிள்ளைகளின் தாஷ்டிகத்தை உத்தேசித்தும் நாட்டின் தரித்திரதிசையை உத்தேசித்தும் குடும்பச்சொத்து குலையாமல் இருக்க வேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தும் கர்ப்பத்தடை அவசியமென்று கருதுகின்றார்கள். இதை மேல் நாட்டில் பலர்கூட

ஆதரிக்கின்றார்கள். ஆனால் நமது கருத்தோ இவைகள் எதையும் பிரதானமாய்க் கருதியதன்று. மற்றெதைக் கருதியென்றால், முன் சொன்னது போல் பொதுவாக பெண்களின் விடுதலைக்கும் சுயேச்சைக்குமே கர்ப்பம் விரோதியாயிருப்பதால், சாதாரணமாய் பெண்கள், பிள்ளைபெறுவதுஎன்பதையே அடியோடு நிறுத்திவிடவேண்டும் என்கின்றோம். அது மாத்திரமல்லாமல் பல பிள்ளைகளைப் பெறுகின்ற காரணத்தால் ஆண்களும்கூட சுயேச்சையுடனும், விடுதலையுடனும் இருக்க முடியாதவர்களாகவேயிருக்கிறார்கள். இதன் உண்மை, சாதாரணமாய் ஒவ்வொரு மனிதனும் மனுஷியும் தங்கள் சுதந்திரங்களுக்குக் கஷ்டம் வருகின்ற காலத்தில் பேசிக்கொள்வதைப் பார்த்தாலே தெரியும்

ஒருமனிதன், தான் கஷ்டநிலையில் பேசும்போது "நான் தனியாயிருந்தால் ஒருகைபார்த்து விடுவேன். 4, 5 குழந்தையும் குட்டியும் ஏற்பட்டு விட்டதால் இவைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்கின்ற கவலையால் பிறர் சொல்லுவதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஆளாயிருக்க நேர்ந்திருக்கின்றது என்றே சொல்லுகின்றான். அதுபோலவே ஒரு ஸ்திரீ, புருஷனாலோ அல்லது வேறு எதனாலோ சங்கடம் ஏற்படும்போது "நான் தனியாயிருந்தால் எங்காகிலும் தலையின் மேல் துணியைப்போட்டுக்கொண்டு போய்விடுவேன்: அல்லது ஒரு ஆற்றிலாவது குளத்திலாவது இறங்கிவிடுவேன். இந்தக் கஷ்டத்தை சகித்துக்கொண்டு அரை நிமிஷமும் இருக்கமாட்டேன். ஆனால் இந்தக் குழந்தைகளையும், குஞ்சுகளையும் நான் எப்படி விட்டுவிட்டுப் போகமுடியும்" என்றே சொல்லுகின்றாள். ஆகவே இந்த இருவர்களுக்கும் அவர்களது சுயேச்சையையும் விடுதலையையும் கெடுப்பது இந்தக் குழந்தைகள் குஞ்சுகள் என்பவைகளேயாகும்.

உலகத்தில் மக்கள் கஷ்டப்பட்டு தன்தன் ஜீவனத்திற்கு பொருள் தேடுவதற்கே சுதந்திரத்தை விற்று அடிமையாக வேண்டிய நிலையில் இருக்கும்போது, பிள்ளைகளையும் குட்டிகளையும் காப்பாற்றவேண்டிய அவசியம் தலைமேல் இருக்குமானால் அந்த இடத்தில் எப்படி சுயேச்சை இருக்கமுடியும்? ஆகையால் ஆண் பெண் இருவர்களின் சுயேச்சைக்கே கர்ப்பமாவதும் பிள்ளைகளைப் பெறுவதும் இடையூறான காரியமாகிறது. அதிலும் பெண்கள் சுயேச்சைக்கு கர்ப்பம் என்பது கொடிய விரோதமாயிருக்கிறது. அதனால்தான் நாம் கண்டிப்பாய் பெண்கள் பிள்ளைபெறுவதை நிறுத்தியே ஆகவேண்டும் என்கின்றோம். அன்றியும், பெண்கள் வியாதியஸ்தர்கள் ஆவதற்கும் சீக்கிரம் கிழப்பருவம் அடைவதற்கும், ஆயுள் குறைவதற்கும் இந்த கர்ப்பம் என்பதே மூலகாரணமாயிருக்கின்றது. தவிரவும் ஆண்களில் பிரம்மச்சாரிகளும், சன்யாசிகளும், சங்கராச்சாரியார்களும், தம்பிரான்களும், பண்டார சன்னதிகளும், ஏற்பட்டிருப்பது போல் பெண்களில் பிரம்மச்சாரிகளும், சங்கராச்சாரி முதலியவர்களும் ஏற்படுவதற்கும் (சுதந்தரத்தோடு வாழவும், பல கோடி ரூபாய்கக்கு அதிபதியாயும், பல ஆண்களும் பெண்களும் போற்றிப்புகழ்ந்து வணங்கும்படியான ஸ்தானத்தைக்கைப்பற்றவும்) இந்த கர்ப்பமே தடையாயிருந்து வருகின்றது. இந்நிலையில்தான் பெண்கள் விடுதலைக்கும் சுயேட்சைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அவர்கள் பிள்ளை பெறுவது என்பதை நிறுத்த வேண்டும் என்று நாம் சொல்லுகின்றோம். இந்தப்படி நம்மில் ஒருவருக்கொருவர் கருதும் காரணம் எப்படி இருந்தபோதிலும் நமக்கும் மற்றைய கர்ப்பத் தடைக்காரருக்கும், கர்ப்பத்தடை அவசியம் என்பதில் அபிப்

பிராய - பேதமில்லாதிருப்பது குறித்து நாம் மகிழ்ச்சியை அடைகின்றோம்.

ஆனால் இந்த முக்கிய காரியங்களில் சமீபகாலத்தில் சட்டசபையில் அரசாங்கத்தினர் சார்பாய் சுகாதார மந்திரி கர்ப்பத்தடை பிரசாரத்தை எதிர்த்ததும் பெண்கள் சார்பாய் சட்டசபைக்குச்சென்ற டாக்டர் முத்துலட்சுமி அம்மாளும் அவருக்கு அனுசரணையாய் இருந்ததும் நமக்கு மிக்க ஏமாற்றத்தையே கொடுத்துவிட்டது. இந்த தேசத்தில் பிறக்கும் குழந்தைகளையெல்லாம் இந்த தேசத்து அரசாங்கமேவளர்த்து அவைகளுக்கு கல்விகொடுத்து மேஜர் ஆக்கிவிடவேண்டும் என்கின்ற ஒரு நிபந்தனை இருந்திருக்குமானால் சுகாதார மந்திரி அரசாங்கத்தின் சார்பாய் கர்ப்பத்தடையை எதிர்த்திருக்கமாட்டார். அப்படிக்கில்லாமல் யாரோ பெற்று யாரோ வளர்த்து மக்களைப்பெருக்கி அடிமைக்கு விடுவதானால் சர்க்கார் அதை எப்படிவேண்டாம் என்று சொல்ல முன்வருவார்கள். உண்மையான சுகாதாரத்தில் பிள்ளைப்பேற்றை தடுப்பது முக்கியமான சுகாதாரம் என்று சுகாதார மந்திரிக்கும் பெண்மணியாய் இருந்தும் டாக்டர் பட்டம் பெற்ற வைத்திய அம்மாளுக்கும் தெரியாமல் போனது வருந்தத்தக்க காரியமேயாகும். இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கத்தார் விபரீதமான அபிப்பிராயப்பட்டுவிட்டாலுங்கூட பொதுஜனங்கள் அதை லட்சியம் செய்யாமல் ஒவ்வொருவரும் இதை கவனித்து அவரவர்களே தக்கது செய்துகொள்ளவேண்டியது மிக்க அவசியமான காரியமாகும்.

மதுவிலக்கு பிரசாரத்தைவிட, தொத்து வியாதிகளை ஒழிக்கும் பிரசாரத்தைவிட, இந்த கர்ப்பத்தடை பிரசாரம் மிகவும் முக்கியமானதென்பதே நமது அபிப்பிராயம்.

ஆதலால் இந்தக் கர்ப்பத்தடைக்கு நமது நாட்டில் ஒரு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தி அதன்மூலம் துண்டுப்பிரசுரங்களும், பத்திரிகைகளும், புத்தகங்களும் வெளியிடுவதுடன் கர்ப்பத் தடை சம்மந்தமாய் ஆங்கிலத்திலும் பிறபாஷைகளிலுமுள்ள அரிய நூற்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதுடன் கர்ப்பத்தடையால்—நாடும், நம்பெண்களும் நலத்தையும், சுதந்தரத்தையும் பெற நாடகம், சினிமா முதலியவைகள் மூலமாய் பிரசாரம் செய்ய பொது ஜனங்களில் சிலராவது இதுசமயம் முன்வரவேண்டுமென்றே வேண்டிக்கொள்கின்றோம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

——):(——

பெண்கள் விடுதலைக்கு "ஆண்மை" அழியவேண்டும்.

பெண்கள் விடுதலையின் பேரால் உலகத்தில் அனேக இடங்களில் அனேக சங்கங்களும், முயற்சிகளும் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததே. இம் முயற்சிகளில் ஆண்களும் மிகக் கவலையுள்ளவர்கள் போலக் காட்டிக்கொண்டு மிகப்பாசாங்கு செய்து வருகின்றார்கள். ஆண்கள் முயற்சியால் செய்யப்படும் எவ்வித விடுதலை இயக்கமும் எவ்வழியிலும் பெண்களுக்கு உண்மையான விடுதலையை அளிக்கமுடியாது. தற்காலம் பெண்கள் விடுதலைக்காக பெண் மக்களால் முயற்சிக்கப்படும் இயக்கங்களும் யாதொரு பலனை யும் கொடுக்காமல் போவதல்லாமல் மேலும் மேலும் அவ்வ பெண்களின் அடிமைத்தனத்திற்கே கட்டுப்பாடுகளை பலப் படுத்திக் கொண்டேபோகும் என்பது நமது அபிப்பிராயம். எதுபோலென்றால் இந்தியப் பொது மக்கள் விடுதலைக்கு வெள்ளைக்காரரும், பார்ப்பனரும் பாடுபடுவதாக ஏற்பாடுகள் நடந்துவருவதின் பலனாக எப்படி நாளுக்குநாள் இந்திய மக்களுக்கு அடிமைத்தனம், விடுதலைபெற முடியாதபடி பலப்பட்டு என்றென்றைக்கும் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டு வரு கிறதோ, அதுபோலவும், சமூக சீர்திருத்தம், சமத்துவம் என்பதாகவேஷம் போட்டுக்கொண்டு பார்ப்பனர்களும் புராணக்காரர்களும் சீர்திருத்தத்தில் பிரவேசித்து வருவதன் பலனாக எப்படி சமூகக்கொடுமைகளும், உயர்வு தாழ்வுகளும் சட்டத்தினாலும், மதத்தினாலும் நிலைபெற்று பலப்பட்டு வருகின்றதோ அதுபோலவுமே என்று சொல்லலாம்.